

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP PODPRESEDNICE SODIŠČA

z dne 14. julija 2021 *

„Začasna odredba – Člen 279 PDEU – Predlog za izdajo začasne odredbe – Člen 19(1), drugi pododstavek, PEU – Neodvisnost Izba Disciplinarna (disciplinski senat) Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 47 – Učinkovito sodno varstvo – Neodvisnost sodnikov – Disciplinska ureditev za sodnike – Obravnavanje pravnih vprašanj v zvezi z neobstojem neodvisnosti sodnikov – Izključna pristojnost Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (senat za izredni nadzor in javne zadeve) Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)“

V zadevi C-204/21 R,

zaradi predloga za izdajo začasne odredbe na podlagi člena 279 PDEU, vloženega 1. aprila 2017,

Evropska komisija, ki jo zastopata P. J. O. Van Nuffel in K. Herrmann, agenta,

tožeča stranka,

proti

Republiki Poljski, ki jo zastopa B. Majczyna, agent,

tožena stranka,

PODPRESEDNICA SODIŠČA

po opredelitvi generalnega pravobranilca G. W. Hogana

izdaja naslednji

Sklep

- 1 Evropska komisija s predlogom za izdajo začasne odredbe Sodišču zlasti predlaga, naj Republiki Poljski odredi, da do izdaje sodbe, s katero bo Sodišče vsebinsko odločilo o zadevi, zadrži uporabo več nacionalnih določb, uvedenih z ustava o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zakon o spremembah zakona o organizaciji splošnih sodišč, zakona o vrhovnem sodišču in nekaterih drugih zakonov) z dne 20. decembra 2019 (Dz. U. 2020, pozicija 190; v nadaljevanju: zakon o spremembah).

* Jezik postopka: poljščina.

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, ki jo je Komisija na podlagi člena 258 PDEU vložila 1. aprila 2021 (v nadaljevanju: tožba v glavni stvari) in s katero predlaga, naj se ugotovi, da:
- Republika Poljska s tem, da je sprejela in ohranja v veljavi člen 42a(1) in (2) in člen 55(4) ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (zakon o organizaciji splošnih sodišč) z dne 27. julija 2001 (Dz. U. 2001, št. 98, pozicija 1070), kakor je bil spremenjen z zakonom o spremembah (v nadaljevanju: spremenjeni zakon o splošnih sodiščih), člen 26(3) in člen 29(2) in (3) ustawa o Sądzie Najwyższym (zakon o vrhovnem sodišču) z dne 8. decembra 2017 (Dz. U. 2018, pozicija 5), kakor je bil spremenjen z zakonom o spremembah (v nadaljevanju: spremenjeni zakon o vrhovnem sodišču), člen 5(1a) in (1b) ustawa – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (zakon o organizaciji upravnih sodišč) z dne 25. julija 2002 (Dz. U. 2002, pozicija 1269), kakor je bil spremenjen z zakonom o spremembah (v nadaljevanju: spremenjeni zakon o upravnih sodiščih), ter člen 8 zakona o spremembah, na podlagi katerih je vsem nacionalnim sodiščem prepovedano preveriti, ali so izpolnjene zahteve Evropske unije po neodvisnem in nepristranskem ter z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) z vidika sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice, ki se nanaša na člen 6(1) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), ter na podlagi člena 267 PDEU in načela primarnosti prava Unije;
 - Republika Poljska s tem, da je sprejela in ohranja v veljavi člen 26, (2) in od (4) do (6), in člen 82, od (2) do (5), spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču ter člen 10 zakona o spremembah, ki določajo izključno pristojnost Izba Kontroli Nadzwycajnej i Spraw Publicznych (senat za izredni nadzor in javne zadeve) Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) (v nadaljevanju: senat za izredni nadzor in javne zadeve) za obravnavanje očitkov in pravnih vprašanj, ki se nanašajo na neobstoje neodvisnosti sodišča ali sodnika, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine ter na podlagi člena 267 PDEU in načela primarnosti prava Unije;
 - Republika Poljska s tem, da je sprejela in ohranja v veljavi člen 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih ter člen 72(1), točke od 1 do 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, ki omogočata, da se preverjanje izpolnjevanja zahtev Unije po neodvisnem in nepristranskem ter z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču opredeli kot disciplinska kršitev, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine in na podlagi člena 267 PDEU;
 - Republika Poljska s tem, da je pristojnost za odločanje v zadevah, ki imajo neposreden vpliv na status in opravljanje funkcij sodnika in pomožnega sodnika, kot so na eni strani predlogi za izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike in pomožne sodnike ali za odvzem njihove prostosti ter na drugi strani zadeve s področja delovnega prava in prava socialne varnosti v zvezi s sodniki Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in zadeve, ki se nanašajo na upokožitev teh sodnikov, prenesla na Izba Dyscyplinarna (disciplinski senat) Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) (v nadaljevanju: disciplinski senat), katerega neodvisnost in nepristranskost nista zagotovljeni, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU;
 - je Republika Poljska s tem, da je sprejela in ohranja v veljavi člen 88a spremenjenega zakona o splošnih sodiščih, člen 45(3) spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču in člen 8(2)

spremenjenega zakona o upravnih sodiščih, kršila pravico do spoštovanja zasebnega življenja in pravico do varstva osebnih podatkov iz člena 7 in člena 8(1) Listine ter iz člena 6(1)(c) in (e), člena 6(3) in člena 9(1) Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1).

- 3 Republika Poljska je 6. maja 2021 predložila pisno stališče glede predloga za izdajo začasne odredbe.

Pravni okvir

Spremenjeni zakon o vrhovnem sodišču

- 4 Z zakonom o vrhovnem sodišču sta bila pri Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) ustanovljena nova senata, na eni strani disciplinski senat in na drugi strani senat za izredni nadzor in javne zadeve.
- 5 Z zakonom o spremembah je bil zakon o vrhovnem sodišču spremenjen zlasti tako, da so bili v člen 26 vstavljeni odstavki od 2 do 6, v člen 27(1) je bila vstavljena točka 1a, člen 29 in člen 72(1) sta bila spremenjena, v člen 82 pa so bili vstavljeni odstavki od 2 do 5.
- 6 Člen 26, od (2) do (6), spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču določa:

„2. Senat za izredni nadzor in javne zadeve je pristojen za odločanje o predlogih ali izjavah v zvezi z izločitvijo sodnika ali določitvijo sodišča, pred katerim mora potekati postopek, vključno z očitki, ki se nanašajo na neobstoj neodvisnosti sodišča ali sodnika. Sodišče, ki odloča v zadevi, nemudoma pošlje predlog predsedniku senata za izredni nadzor in javne zadeve, da se ta predlog obravnava v skladu s pravili, ki jih določajo posebne določbe. Predložitev predloga predsedniku senata za izredni nadzor in javne zadeve ne prekine postopka, ki teče.

3. Predlog iz odstavka 2 se ne obravnava, če se nanaša na ugotavljanje ali presojo zakonitosti imenovanja sodnika ali njegove legitimnosti za opravljanje sodniške funkcije.

4. Senat za izredni nadzor in javne zadeve je pristojen za odločanje o pravnih sredstvih, s katerimi se želi doseči ugotovitev nezakonnosti pravnomočnih sodb [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], splošnih sodišč, vojaških sodišč in upravnih sodišč, vključno s sodbami [Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče, Poljska)], če se z nezakonnostjo podvomi o statusu osebe, imenovane na sodniško mesto, ki je odločala v zadevi.

5. Določbe v zvezi z ugotovitvijo nezakonnosti pravnomočne sodbe se smiselno uporabljajo za postopke v zadevah iz odstavka 4, določbe v zvezi z obnovo sodnega postopka, končanega s pravnomočno sodbo, pa se uporabljajo za kazenske zadeve. *Prima facie* dokaz o verjetnosti ali nastanku škode, povzročene z razglasitvijo sodbe, ki je predmet pravnega sredstva, ni potreben.

6. Pravno sredstvo, s katerim se predlaga ugotovitev nezakonnosti pravnomočne sodbe, iz odstavka 4 se lahko pri senatu za izredni nadzor in javne zadeve vloži, ne da bi o njem prej odločalo sodišče, ki je izreklo izpodbijano sodbo, tudi če stranka ni izčrpala pravnih sredstev, ki so ji na voljo, vključno z izrednim pravnim sredstvom pred [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)].“

7 Člen 27(1) navedenega zakona določa:

„Disciplinski senat je pristojen za:

[...]

- 1a. zadeve v zvezi z izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike, pomožne sodnike, državne tožilce in nadomestne državne tožilce ali za odreditev njihovega pripora;
2. zadeve s področja delovnega prava in prava socialne varnosti v zvezi s sodniki [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)];
3. zadeve v zvezi z upokojitvijo sodnikov [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)].“

8 Člen 29(2) in (3) spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču določa:

- „2. V okviru dejavnosti [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] ali njegovih organov ni dovoljeno podvomiti o legitimnosti sodišč, ustavnih organov države ali organov za nadzor in zaščito prava.
3. [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] ali drug organ oblasti ne more ugotavljati ali presoјati zakonitosti imenovanja sodnika ali pristojnosti za opravljanje sodniške funkcije, ki izhajajo iz nje.“

9 Člen 72(1) tega zakona določa:

„Sodnik [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] disciplinsko odgovarja za neizpolnitve poklicnih obveznosti (disciplinske kršitve), vključno v primeru:

1. očitnega kršenja pravnih pravil;
2. dejanj ali opustitev, ki lahko onemogočijo ali resno ogrozijo delovanje pravosodnega organa;
3. dejanj, s katerimi se podvomi o obstoju delovnega razmerja sodnika, učinkovitosti imenovanja sodnika ali legitimnosti ustavnega organa Republike Poljske.“

10 V skladu s členom 73(1) navedenega zakona je disciplinski senat disciplinsko sodišče druge (in zadnje) stopnje za sodnike splošnih sodišč ter disciplinsko sodišče prve in druge stopnje za sodnike Sądu Najwyższego (vrhovno sodišče).

11 Člen 82 spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču določa:

- „1. Če ima [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] pri obravnavanju kasacijske pritožbe ali drugega pravnega sredstva resne dvome o razlagi pravnih določb, na katerih temelji izdana odločba, lahko prekine odločanje in predloži pravno vprašanje sestavi, ki jo sestavlja sedem od njegovih sodnikov.
2. Kadar [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] obravnava zadevo, v kateri se postavlja pravno vprašanje v zvezi z neodvisnostjo sodnika ali sodišča, prekine odločanje in predloži to vprašanje sestavi, ki jo sestavljajo vsi člani senata za izredni nadzor in javne zadeve.
3. Če ima [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] pri obravnavanju predloga iz člena 26(2) resne dvome o razlagi pravnih določb, na katerih mora temeljiti odločitev, lahko prekine odločanje in

predloži pravno vprašanje sestavi, ki jo sestavljajo vsi člani senata za izredni nadzor in javne zadeve.

4. Kadar senat za izredni nadzor in javne zadeve sprejme odločitev iz odstavka 2 ali 3, ni vezan na odločitev druge sestave [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], razen če je ta pridobila status pravnega načela.

5. Odločitev, ki jo sprejmejo vsi člani senata za izredni nadzor in javne zadeve na podlagi odstavka 2 ali 3, je zavezujoča za vse sestave [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)]. Vsakršno odstopanje od odločitve, ki je pridobila status pravnega načela, zahteva, da se o njem ponovno odloča z odločitvijo občne seje [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], pri čemer je za sprejetje te odločitve potrebna navzočnost vsaj dveh tretjin sodnikov vsakega od senatov. Člen 88 se ne uporablja.“

Spremenjeni zakon o splošnih sodiščih

12 Z zakonom o spremembah je bil zakon o splošnih sodiščih spremenjen zlasti tako, da je bil vanj vstavljen člen 42a, v člen 55 je bil vstavljen odstavek 4, člen 107(1) in člen 110(2a) pa sta bila spremenjena.

13 Člen 42a spremenjenega zakona o splošnih sodiščih določa:

„1. V okviru dejavnosti sodišč ali sodnih organov ni dovoljeno podvomiti o legitimnosti sodišč, ustavnih organov države ali organov za nadzor in zaščito prava.

2. Splošno sodišče ali drug organ oblasti ne more ugotavljati ali presoјati zakonitosti imenovanja sodnika ali pristojnosti za opravljanje sodniške funkcije, ki izhaja iz nje.“

14 Člen 55(4) tega zakona določa:

„Sodniki lahko v kraju zaposlitve odločajo o vseh zadevah, na drugih sodiščih pa v primerih, določenih z zakonom (pristojnost sodnika). Določbe o dodeljevanju zadev ter o določitvi in spremembi sestav ne omejujejo pristojnosti sodnika in se nanje ni mogoče sklicevati za ugotovitev, da je sestava v nasprotju z zakonom, da je sodišče neustrezno sestavljeno ali da je njegov član oseba, ki ni pooblaščen ali pristojna za odločanje.“

15 Člen 80 navedenega zakona določa:

„1. Sodnikom je mogoče odvzeti prostost ali proti njim uvesti kazenski pregon le z dovoljenjem pristojnega disciplinskega sodišča. Ta določba ne zadeva odvzema prostosti v primeru, da je sodnik zaloten pri storitvi kaznivega dejanja, če je ta odvzem prostosti nujen, da se zagotovi pravilen potek postopka. Do sprejetja odločbe, s katero je dovoljen začetek kazenskega postopka zoper sodnika, je mogoče opravljati le nujna dejanja.

[...]

2c. Disciplinsko sodišče sprejme odločbo, s katero dovoli začetek kazenskega postopka zoper sodnika, če so sumi zoper njega zadostno podprti. V odločbi se odloči o dovoljenju za začetek kazenskega postopka zoper sodnika in se pojasnijo razlogi za to.

2d. Disciplinsko sodišče obravnava predlog za izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnika v 14 dneh od njegovega prejema.“

16 Člen 107(1) istega zakona določa:

„Sodnik disciplinsko odgovarja za neizpolnitve poklicnih obveznosti (disciplinske kršitve), vključno v primeru:

[...]

2. dejanj ali opustitev, ki lahko onemogočijo ali resno ogrozijo delovanje pravosodnega organa;

3. dejanj, se katerimi se podvomi o obstoju delovnega razmerja sodnika, učinkovitosti imenovanja sodnika ali legitimnosti ustavnega organa Republike Poljske;

[...]“

17 Člen 110(2a) spremenjenega zakona o splošnih sodiščih določa:

„Disciplinsko sodišče, na območju katerega sodnik, ki je predmet postopka, opravlja službo, je krajevno pristojno za odločanje o zadevah iz člena 37(5) in člena 75(2), točka 3. V zadevah iz člena 80 in člena 106zd je pristojno sodišče na prvi stopnji [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] v sestavi sodnika posameznika, ki je član disciplinskega senata, na drugi stopnji pa [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] v sestavi treh sodnikov, ki so člani disciplinskega senata.“

18 Člen 129 tega zakona določa:

„1. Disciplinsko sodišče lahko suspendira sodnika, glede katerega je bil uveden disciplinski postopek ali postopek za odvzem poslovne sposobnosti, in to tudi, če sprejme odločbo, s katero dovoli začetek kazenskega postopka zoper zadevnega sodnika.

2. Če disciplinsko sodišče sprejme odločbo, s katero dovoli začetek kazenskega postopka zoper sodnika zaradi naklepne kaznivega dejanja, ki ga preganja državno tožilstvo, sodnika samodejno suspendira.

3. Disciplinsko sodišče ob suspenzu sodnika njegovo plačo zmanjša za od 25 do 50 % za obdobje tega suspenza; ta določba se ne nanaša na osebe, ki so predmet postopka za odvzem poslovne sposobnosti.

4. Če je bil disciplinski postopek ustavljen ali če se je končal z oprostitvijo, se izplača nadomestilo do polne višine vseh sestavnih delov plače ali prejemkov.“

Spremenjeni zakon o upravnih sodiščih

19 Z zakonom o spremembah je bil zakon o upravnih sodiščih spremenjen zlasti tako, da sta bila v člen 5 vstavljena odstavka 1a in 1b, člen 29(1) in člen 49(1) pa sta bila spremenjena.

20 Člen 5(1a) in (1b) spremenjenega zakona o upravnih sodiščih določa:

„1a. V okviru dejavnosti upravnega sodišča ali njegovih organov ni dovoljeno podvomiti o legitimnosti sodišč, ustavnih organov države ali organov za nadzor in zaščito prava.

1b. Upravno sodišče ali drug organ oblasti ne more ugotavljati ali presojeti zakonitosti imenovanja sodnika ali pristojnosti za opravljanje sodniške funkcije, ki izhaja iz nje.“

21 V skladu s členom 29(1) tega zakona se disciplinske kršitve iz člena 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih uporabljajo tudi v zvezi s sodniki upravnih sodišč.

22 V skladu s členom 49(1) spremenjenega zakona o upravnih sodiščih se disciplinske kršitve iz člena 72(1) spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču uporabljajo tudi v zvezi s sodniki Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče).

Zakon o spremembah

23 Člena 8 in 10 zakona o spremembah vsebujeta prehodne določbe.

24 V skladu s členom 8 zakona o spremembah se člen 55(4) spremenjenega zakona o splošnih sodiščih uporablja tudi za zadeve, ki so bile začete ali zaključene pred datumom začetka veljavnosti zakona o spremembah, to je 14. februarjem 2020.

25 Člen 10 zakona o spremembah določa:

„1. Določbe [zakona o vrhovnem sodišču] v različici, ki izhaja iz tega zakona, se uporabljajo tudi za zadeve, ki se predložijo v obravnavo senatu za izredni nadzor in javne zadeve ter ki so bile začete in niso bile zaključene s pravnomočno odločbo, vključno s sklepom, pred datumom začetka veljavnosti tega zakona.

2. Sodišče, ki odloča v zadevi iz odstavka 1, to zadevo brez odlašanja in najpozneje v sedmih dneh po začetku veljavnosti tega zakona odstopi senatu za izredni nadzor in javne zadeve, ki lahko razveljavi predhodno opravljena dejanja, če ta preprečujejo, da bi se obravnavanje zadeve nadaljevalo skladno z zakonom.

3. Dejanja, ki jih sodišča in stranke ali udeleženci v postopku v zadevah iz odstavka 1 opravijo po datumu začetka veljavnosti tega zakona v nasprotju z odstavkom 2, nimajo procesnih učinkov.“

Dejansko stanje in predhodni postopek

26 V odgovor na tri predloge za sprejetje predhodne odločbe, ki jih je vložilo Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) (vrhovno sodišče (senat za delovno pravo in pravo socialne varnosti), Poljska) (v nadaljevanju: senat za delovno pravo), je Sodišče v točki 171 sodbe z dne 19. novembra 2019, A. K. in drugi (Neodvisnost disciplinskega senata vrhovnega sodišča) (C-585/18, C-624/18 in C-625/18, EU:C:2019:982; v nadaljevanju: sodba A. K.), razsodilo, da je treba člen 47 Listine in člen 9(1) Direktive Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 79) razlagati tako, da nasprotujeta temu, da bi lahko spori o uporabi prava Unije spadali v izključno pristojnost organa, ki ni neodvisno in nepristransko sodišče

v smislu prve od teh določb. V isti točki je Sodišče pojasnilo, da je tako, če objektivni pogoji, v katerih je bil zadevni organ ustanovljen, in značilnosti tega organa ter način, kako so bili njegovi člani imenovani, pri pravnih subjektih lahko povzročijo legitimne dvome v zvezi z zavarovanostjo tega organa pred zunanji dejavniki, zlasti neposrednimi ali posrednimi vplivi zakonodajne in izvršilne oblasti, in njegovo nevtralnostjo v razmerju do nasprotujočih si interesov, ter lahko tako privedejo do neobstoja vtisa neodvisnosti in nepristranskosti navedenega organa, kar bi lahko omajalo zaupanje, ki ga mora v demokratični družbi pri navedenih pravnih subjektih zbuhati pravosodje. Še naprej v isti točki je Sodišče dodalo, da mora predložitveno sodišče ob upoštevanju vseh upoštevanih elementov, ki jih ima na voljo, ugotoviti, ali je tako pri organu, kot je disciplinski senat, in da je treba v takem primeru načelo primarnosti prava Unije razlagati tako, da predložitvenemu sodišču nalaga, da ne uporabi določbe nacionalnega prava, ki pristojnost za odločanje o sporih o glavni stvari pridržuje navedenemu organu, tako da lahko te preuči sodišče, ki izpolnjuje zgoraj navedeni zahtevi po neodvisnosti in nepristranskosti ter ki bi bilo na zadevnem področju pristojno, če navedena določba tega ne bi preprečevala.

- 27 Po sodbi A. K. je senat za delovno pravo, ko je odločal o sporu, ki je privedel do predloga za sprejetje predhodne odločbe v zadevi C-585/18, v sodbi z dne 5. decembra 2019 odločil, da Krajowa Rada Sądownictwa (nacionalni sodni svet, Poljska) (v nadaljevanju: KRS) ni organ, ki bi bil nepristranski in neodvisen od zakonodajne in izvršilne oblasti. To sodišče je tudi presodilo, da disciplinskega senata ni mogoče šteti za sodišče v smislu člena 47 Listine in člena 6 EKČP.
- 28 12. decembra 2019 je skupina poslancev v razpravo Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (spodnji dom parlamenta Republike Poljske) predložila osnutek zakona, iz katerega je nastal zakon o spremembah. Ta zakon je bil sprejet 20. decembra 2019 in je začel veljati 14. februarja 2020.
- 29 Ker je Komisija menila, da Republika Poljska s sprejetjem zakona o spremembah ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 7, členom 8(1) in členom 47 Listine ter členom 6(1)(c) in (e), členom 6(3) in členom 9 Uredbe 2016/679, je 29. aprila 2020 tej državi članici poslala uradni opomin. Ta je odgovorila z dopisom z dne 29. junija 2020, v katerem je prerekala kakršno koli kršitev prava Unije.
- 30 Komisija je 30. oktobra 2020 podala obrazloženo mnenje, v katerem je vztrajala, da se z ureditvijo, ki je bila uvedena z zakonom o spremembah, kršijo določbe prava Unije, omenjene v prejšnji točki.
- 31 1. novembra 2020 je Komisija ob upoštevanju povečanega števila postopkov, ki so potekali pred disciplinskim senatom v zvezi s predlogi za izdajo dovoljenja za začetek kazenskih postopkov zoper sodnike na podlagi člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, na poljske organe naslovila več vprašanj. Ti organi so na ta vprašanja odgovorili 13. novembra 2020.
- 32 Komisija je 3. decembra 2020 Republiki Poljski poslala dodatni uradni opomin zaradi sodne dejavnosti disciplinskega senata na podlagi člena 27(1), točke 1a, 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču v zadevah, ki imajo neposreden vpliv na status in opravljanje funkcij sodnika in pomožnega sodnika.
- 33 Republika Poljska je z dopisom z dne 30. decembra 2020 odgovorila na obrazloženo mnenje Komisije z dne 30. oktobra 2020, pri čemer je prerekala obstoj očitanih neizpolnitev obveznosti in predlagala, naj se postopek za ugotavljanje kršitev opusti.

- 34 Republika Poljska je z dopisom z dne 4. januarja 2021 odgovorila na dodatni uradni opomin z dne 3. decembra 2020, pri čemer je trdila, da očitki, ki jih je navedla Komisija glede neobstoja neodvisnosti disciplinskega senata, niso utemeljeni.
- 35 Komisija je 27. januarja 2021 Republiki Poljski poslala dodatno obrazloženo mnenje glede sodne dejavnosti disciplinskega senata v zadevah v zvezi s statusom sodnikov in pomožnih sodnikov.
- 36 Republika Poljska je z dopisom z dne 26. februarja 2021 odgovorila na dodatno obrazloženo mnenje, pri čemer je trdila, da očitek, ki ga je Komisija izrazila v njem, ni utemeljen, in predlagala opustitev postopka.
- 37 Ker Komisije odgovori Republike Poljske niso prepričali, je 31. marca 2021 vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti in ta predlog za izdajo začasne odredbe.

Predlogi strank

- 38 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- Republiki Poljski odredi, da do izdaje sodbe, s katero bo Sodišče vsebinsko odločilo o zadevi:
 - (a) zadrži, na eni strani, uporabo določb člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču in drugih določb, na podlagi katerih je disciplinski senat pristojen, da na prvi in drugi stopnji odloča o predlogih za izdajo dovoljenja, da se začne kazenski postopek zoper sodnike ali pomožne sodnike, da se jih pripre, jim odvzame prostost ali se jih privede pred sodišče, in, na drugi strani, učinke odločb, ki jih je disciplinski senat že sprejel na podlagi tega člena in ki dovoljujejo začetek kazenskega postopka zoper sodnika ali odvzem prostosti temu sodniku, ter se vzdrži odstopanja zadev, na katere se nanaša navedeni člen, sodišču, ki ne izpolnjuje zahtev po neodvisnosti, ki so bile med drugim opredeljene v sodbi A. K.;
 - (b) zadrži uporabo določb člena 27(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, na podlagi katerih je disciplinski senat pristojen za odločanje o zadevah v zvezi s statusom in opravljanjem funkcije sodnika Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), zlasti o zadevah s področja delovnega prava in prava socialne varnosti in o zadevah v zvezi z upokojitvijo teh sodnikov, ter se vzdrži odstopanja teh zadev sodišču, ki ne izpolnjuje zahtev po neodvisnosti, ki so bile med drugim opredeljene v sodbi A. K.;
 - (c) zadrži uporabo določb člena 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih ter člena 72(1), točke od 1 do 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, ki omogočajo uveljavljanje disciplinske odgovornosti sodnikov, ker so preučili izpolnjevanje zahtev po neodvisnosti in nepristranskosti z zakonom predhodno ustanovljenega sodišča v smislu določb člena 19(1) PEU v povezavi s členom 47 Listine;
 - (d) zadrži uporabo določb člena 42a(1) in (2) ter člena 55(4) spremenjenega zakona o splošnih sodiščih, člena 26(3) ter člena 29(2) in (3) spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, člena 5(1a) in (1b) spremenjenega zakona o upravnih sodiščih ter člena 8 zakona o spremembah, ker nacionalnim sodiščem prepovedujejo, da preverijo izpolnjevanje zahtev Unije po neodvisnem in nepristranskem ter z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču v smislu določb člena 19(1) PEU v povezavi s členom 47 Listine;

- (e) zadrži uporabo določb člena 26, (2) in od (4) do (6), in člena 82, od (2) do (5), spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču ter člena 10 zakona o spremembah, ki določajo izključno pristojnost senata za izredni nadzor in javne zadeve za preučitev očitkov o neobstoju neodvisnosti sodnika ali sodišča, ter
 - (f) Komisijo najpozneje en mesec po vročitvi sklepa Sodišča o izdaji predlaganih začasnih odredb obvesti o vseh ukrepih, ki jih bo sprejela za popolno uskladitev s tem sklepom;
- Republiki Poljski naloži plačilo stroškov.
- 39 Komisija Sodišču na podlagi člena 160(7) njegovega poslovnika tudi predlaga, naj začasne odredbe, opisane v prejšnji točki, izda, še preden Republika Poljska predstavi svoja stališča.
- 40 Republika Poljska Sodišču predlaga, naj:
- predlog za izdajo začasne odredbe zavrže kot očitno nedopusten;
 - podredno, predlog za izdajo začasne odredbe zavrne kot neutemeljen in
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.

Predlog, naj se odloči inaudita altera parte

- 41 V skladu s členom 160(7) Poslovnika lahko sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, predlogu za izdajo začasne odredbe ugotovi, še preden nasprotna stranka predstavi svoja stališča, ta sklep pa se lahko pozneje spremeni ali razveljavi, tudi po uradni dolžnosti.
- 42 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da lahko sodnik, ki odloča o predlogu za izdajo začasne odredbe, zlasti kadar je v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti zaželeno, da se prepreči, da bi se postopku za izdajo začasne odredbe odvzelo bistvo in da bi ostal brez učinkov, na podlagi člena 160(7) Poslovnika izda tako odredbo kot previdnostni ukrep, bodisi do razglasitve sklepa, s katerim se konča postopek za izdajo začasne odredbe, bodisi do končanja postopka v glavni stvari, če se ta konča prej. Ko presoja nujnost tega, da se sklep izda *inaudita altera parte*, mora navedeni sodnik preučiti okoliščine posameznega primera (sklep podpredsednice Sodišča z dne 19. oktobra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18 R, neobjavljen, EU:C:2018:852, točki 13 in 14 ter navedena sodna praksa).
- 43 V obravnavanem primeru predlog za izdajo začasne odredbe, ki ga je vložila Komisija, ne razkriva okoliščin, ki bi lahko izkazovale nujnost tega, da se do sprejetja sklepa, s katerim bo postopek za izdajo začasne odredbe končan, predlagani ukrepi začasno sprejmejo, ne da bi Republika Poljska prej predstavila stališča.
- 44 Zato je podpredsednica Sodišča sklenila, da ne ugotovi predlogu Komisije, naj se o tem predlogu za izdajo začasne odredbe odloči *inaudita altera parte*.

Predlog za izdajo začasne odredbe

Dopustnost

- 45 Republika Poljska trdi, da je predlog za izdajo začasne odredbe očitno ni dopusten.
- 46 Na prvem mestu, Republika Poljska trdi, da nacionalne določbe, ki jih Komisija prereka v okviru tožbe v glavni stvari, ne spadajo na področje pristojnosti Unije. Unija naj namreč ne bi imela nobene pristojnosti na področju organizacije pravosodja držav, še manj pa naj bi bila pristojna za opredeljevanje političnega sistema teh držav, določanje pristojnosti njihovih različnih organov, poseganje v njihovo notranjo organizacijo ali prekinjanje njihovega delovanja. Natančneje, vprašanje priznanja in odvzema imunitete sodnikom in pomožnim sodnikom, opredelitev tako disciplinskih postopkov zoper osebe, ki zasedajo te funkcije, kot obsega njihove disciplinske odgovornosti in določitev organov, pristojnih za vodenje postopkov v teh zadevah, naj bi bili urejeni izključno z nacionalnim pravom. Tako naj bi bilo Sodišče očitno nepristojno za izdajo začasnih odredb, ki jih predlaga Komisija.
- 47 Poleg tega naj bi predlog za izdajo začasne odredbe, kar se tiče zlasti tistih začasnih odredb, ki se nanašajo na določbe v zvezi z odvzemom imunitete sodnikom, pomenil očitno kršitev načela enakega obravnavanja držav članic. Čeprav naj nekatere države članice v svojem nacionalnem pravu ne bi zagotavljale nobene imunitete sodnikom, zaradi česar naj bi bili ti izpostavljeni nenehnemu pritisku in stanju negotovosti, naj namreč Komisija nikoli ne bi izrazila očitkov zoper navedene države članice.
- 48 Z navedenim predlogom naj bi se poleg tega kršilo načelo neodstavljenosti sodnikov. Prekinitev dejavnosti disciplinskega senata in zadržanje uporabe določb, navedenih v točki 38, prva alineja, podtočki (c) in (d), tega sklepa naj bi namreč pomenila poseganje v neodvisnost sodnikov v okviru njihove sodniške funkcije.
- 49 Teh trditev ni mogoče sprejeti.
- 50 Najprej, čeprav drži, kot pravilno poudarja Republika Poljska, da je organizacija pravosodja v državah članicah v njihovi pristojnosti, morajo namreč države članice pri izvajanju te pristojnosti spoštovati obveznosti, ki zanje izhajajo iz prava Unije, zlasti iz člena 19(1), drugi pododstavek, PEU (sodba z dne 26. marca 2020, Miasto Łowicz in Prokurator Generalny, C-558/18 in C-563/18, EU:C:2020:234, točka 36 in navedena sodna praksa).
- 51 Na podlagi te določbe mora vsaka država članica med drugim zagotoviti, da organi, ki kot „sodišča“ v smislu, ki ga opredeljuje pravo Unije, spadajo v njen sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, in ki lahko v tej vlogi odločajo o uporabi ali razlagi prava Unije, izpolnjujejo zahteve po učinkovitem pravnem varstvu (sodba z dne 2. marca 2021, A. B. in drugi (Imenovanje sodnikov vrhovnega sodišča – Pravno sredstvo), C-824/18, v nadaljevanju: sodba A. B., EU:C:2021:153, točka 112 in navedena sodna praksa).
- 52 V obravnavanem primeru pa ni sporno, da lahko tako Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), vključno z disciplinskim senatom, ki je njegov del, kot tudi splošna sodišča odločajo o vprašanjih v zvezi z uporabo ali razlago prava Unije in da kot „sodišča“ v smislu, ki ga opredeljuje to pravo, spadajo v poljski sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja navedeno pravo, v smislu člena 19(1),

drugi pododstavek, PEU, tako da ta sodišča morajo izpolnjevati zahteve po učinkovitem sodnem varstvu (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 2019, Komisija/Poljska (Neodvisnost vrhovnega sodišča), C-619/18, EU:C:2019:531, točka 56).

- 53 Poleg tega nacionalne določbe, ki jih Komisija prereka v okviru prvih štirih očitkov tožbe v glavni stvari (v nadaljevanju: sporne nacionalne določbe), določajo pristojnost disciplinskega senata, disciplinsko ureditev, ki se uporablja za sodnike Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), splošnih sodišč in upravnih sodišč, ter postopkovna pravila o nadzoru pogojev glede neodvisnosti teh sodnikov.
- 54 Zato so te določbe lahko predmet nadzora ob upoštevanju člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti in so posledično lahko predmet začasnih odredb, katerih namen je med drugim zadržanje navedenih določb in ki jih v istem okviru izda Sodišče na podlagi člena 279 PDEU.
- 55 V tej okoliščinah je Sodišče v nasprotju s tem, kar trdi Republika Poljska, pristojno za izdajo začasnih odredb, kot so te, ki jih predlaga Komisija.
- 56 Dalje, glede trditve Republike Poljske, da Komisija ni prerekala ureditev v zvezi z imuniteto sodnikov, ki obstajajo v drugih državah članicah, katerih raven zaščite neodvisnosti sodnikov je nižja od tiste, ki jo zagotavlja poljska ureditev, je dovolj ugotoviti, da niti domnevni obstoj pravil, ki so podobna spornim nacionalnim določbam, ali celo pravil, ki zagotavljajo manjšo zaščito neodvisnosti sodnikov kot te določbe, niti to, da Komisija ni prerekala navedenih pravil, ne vpliva na dopustnost tega predloga za izdajo začasnih odredb (glej po analogiji sklep z dne 17. decembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, točka 58).
- 57 Nazadnje, trditve Republike Poljske, v skladu s katero je izdaja začasnih odredb, ki jih predlaga Komisija, v nasprotju z načelom neodstavljalivosti sodnikov, ni mogoče sprejeti. Dovolj je namreč ugotoviti, da te odredbe, če bi bile izdane, ne bi privedle do razrešitve sodnikov poljskih sodišč, zlasti sodnikov disciplinskega senata ter senata za izredni nadzor in javne zadeve, temveč do zadržanja uporabe spornih nacionalnih določb do razglasitve sodbe, s katero bo Sodišče vsebinsko odločilo o zadevi (v nadaljevanju: dokončna sodba).
- 58 Na drugem mestu, Republika Poljska trdi, da predlog za izdajo začasnih odredb, ki ga je vložila Komisija, ni dopusten, ker namen predlaganih začasnih odredb ni zagotovitev polnega učinka dokončne sodbe.
- 59 Na eni strani, Republika Poljska ob vnovični navedbi, da Unija nima nobene pristojnosti za vmešavanje v dejavnosti ustavnih organov držav članic, vključno z nacionalnimi vrhovnimi sodišči, in *a fortiori* za prekinjanje njihovega delovanja, namreč trdi, da bi predlaganečasne odredbe privedle do poseganja v suverenost te države članice.
- 60 Na drugi strani, Republika Poljska navaja, da je del predlaganih začasnih odredb namenjen temu, da bi se dosegla izvršitev dokončne sodbe, kot si jo zamišlja Komisija, še preden je bila izrečena.
- 61 Natančneje, Republika Poljska najprej trdi, da izvršitev take sodbe ni podvržena nobenemu tveganju. V zvezi s tem poudarja, da če bi se z dokončno sodbo pritrdilo očitkom iz tožbe v glavni stvari, bi bila na podlagi nje prisiljena svoje nacionalno pravo uskladiti z zahtevami, ki izhajajo iz prava Unije. Komisija pa naj ne bi dokazala povezave med predlaganimi začasnimi odredbami in zmožnostjo Republike Poljske, da izpolni obveznost, ki jo ima na podlagi člena 260(1) PDEU.

- 62 Dalje, Republika Poljska opozarja, da bi bilo za tako uskladitev spornih nacionalnih določb potrebno popolnoma isto zakonodajno ukrepanje ne glede na to, ali bi se te določbe uporabljale do datuma razglasitve dokončne sodbe ali ne, tako da izdaja predlaganih začasnih odredb nima nikakršnega pomena za zagotovitev učinkovitosti dokončne sodbe.
- 63 Nazadnje, Republika Poljska navaja, da je treba za začasno odredbo, usmerjeno v zadržanje učinkov odločb disciplinskega senata, ki so bile sprejete na podlagi člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču in s katerimi je bilo izdano dovoljenje za začetek kazenskega postopka zoper sodnika ali za odreditev njegovega pripora, šteti, da je očitno v nasprotju s ciljem začasnih odredb, ker je njen namen ustvariti bolj daljnosežne učinke od obveznosti, ki bi v skladu s členom 260(1) PDEU izhajale iz eventualne dokončne sodbe.
- 64 Tudi teh trditev ni mogoče sprejeti.
- 65 Na eni strani, iz preudarkov, navedenih v točkah od 50 do 55 tega sklepa, namreč izhaja, da Sodišče ni pristojno le za odločanje o tožbi zaradi neizpolnitve obveznosti, kot je tožba v glavni stvari, s katero se izpodbija združljivost nacionalnih določb o organizaciji pravosodja v državah članicah – kot so določbe o disciplinski ureditvi, ki se uporablja za sodnike, pozvane k odločanju o vprašanih, ki spadajo na področje prava Unije, in določbe, ki urejajo odvzem imunitete tem sodnikom – s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU, ampak tudi za to, da v okviru take tožbe na podlagi člena 279 PDEU izdačasne odredbe, katerih namen je zadržanje uporabe takih nacionalnih določb.
- 66 Zato v nasprotju s tem, kar trdi Republika Poljska, izdaja začasnih odredb, ki jih predlaga Komisija, ne more posegati v suverenost te države članice in posledično ne more imeti takega namena.
- 67 Na drugi strani, trditve Republike Poljske, navedene v točkah od 60 do 63 tega sklepa, izvirajo iz napačnega razumevanja namena postopka za izdajo začasnih uredbe ter zlasti narave in učinkov začasnih odredb, ki jih predlaga Komisija, ter iz zamenjevanja tega namena z obsegom ukrepov, ki jih vključuje izvršitev sodbe, s katero se na podlagi člena 258 PDEU ugotovi neizpolnitev obveznosti.
- 68 Poudariti je namreč treba, da je namen postopka za izdajo začasnih odredb zagotoviti polni učinek odločbe, ki bo izdana v postopku v glavni stvari, s katerim je povezan predlog za izdajo začasnih odredb, da se prepreči vrzel v sodnem varstvu, ki ga zagotavlja Sodišče. Kar se posebej tiče začasnih odredb, usmerjene v zadržanje nacionalne določbe, je tako namen take odredbe zlasti preprečiti, da bi takojšnja uporaba te nacionalne določbe povzročila resno in nepopravljivo škodo z vidika interesov, na katere se sklicuje predlagatelj. Zato je treba nujnost take začasnih odredbe presojati le glede na verjetni nastanek resne in nepopravljive škode, ki bi glede na okoliščine nastala zaradi neizdaje te odredbe v primeru naknadne ugoditve tožbi v glavni stvari (glej v tem smislu sklep z dne 17. decembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, točke 60, 61 in 64 ter navedena sodna praksa).
- 69 Torej v nasprotju s tem, kar trdi Republika Poljska, okoliščina, če se šteje za dokazano, da ni tveganja, da ta država članica, če bi bilo tožbi v glavni stvari na koncu ugodeno, ne bi zagotovila izvršitve dokončne sodbe, nima zveze z namenom postopka za izdajo začasnih odredb – zlasti v primeru začasnih odredb, usmerjene v zadržanje nacionalne določbe, kot je ta, ki jo je predlagala Komisija – in zato ne vpliva na dopustnost tega predloga za izdajo začasnih odredb.

- 70 Enako velja za okoliščino, ki jo navaja Republika Poljska in v skladu s katero bi izvršitev dokončne sodbe v primeru ugoditve tožbi v glavni stvari vključevala za to državo članico enake obveznosti ne glede na to, ali se začasne odredbe, ki jih predlaga Komisija, izdajo ali ne.
- 71 Taka okoliščina namreč ni le nepovezana z namenom postopka za izdajo začasne odredbe, kot je opisan v točki 68 tega sklepa, ampak gre za okoliščino, ki izhaja iz člena 260(1) PDEU, v skladu s katerim mora država članica, če Sodišče ugotovi, da ta država članica ni izpolnila neke obveznosti iz Pogodb, sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča.
- 72 Tako bi ne glede na to, ali Sodišče izda začasne odredbe, ki jih je predlagala Komisija, ali ne, v primeru ugoditve tožbi v glavni stvari Republika Poljska morala v skladu s členom 260(1) PDEU, da bi izvršila dokončno sodbo, spremeniti svoje nacionalno pravo in sprejeti ukrepe, potrebne za zagotovitev, da nacionalna sodišča, ki spadajo v njen sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, izpolnjujejo zahteve po učinkovitem sodnem varstvu v smislu člena 19(1), drugi pododstavek, PEU.
- 73 Nazadnje, čeprav drži, kot v bistvu navaja Republika Poljska, da vprašanje, katere ukrepe zajema izvršitev sodbe o ugotovitvi neizpolnitve obveznosti, ni predmet sodbe, izdane na podlagi člena 258 PDEU (sodba z dne 8. aprila 2014, Komisija/Madžarska, C-288/12, EU:C:2014:237, točka 33 in navedena sodna praksa), pa ta okoliščina v nasprotju z zatrjevanjem te države članice ne pomeni, da bi izdaja določene začasne odredbe, kot je začasna odredba, s katero bi se odredilo zadržanje člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču in učinkov odločb, ki jih je disciplinski senat sprejel na podlagi te določbe, imela bolj daljnosežne učinke od obveznosti, ki bi izhajale iz te sodbe, kot so razvidne iz člena 260(1) PDEU, in da bi bila zato v nasprotju s ciljem začasnih odredb.
- 74 Dovolj je namreč ugotoviti, da bi se s trditvami Republike Poljske, če bi bile sprejete, izničilo bistvo postopka za izdajo začasne odredbe v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 258 PDEU, ker Sodišče v sodbi, s katero je ugotovljena neizpolnitev obveznosti, zadevni državi članici ne more odrediti sprejetja določenih ukrepov za izvršitev te sodbe (sklep podpredsednice Sodišča z dne 21. maja 2021, Češka republika/Poljska, C-121/21 R, EU:C:2021:420, točka 30).
- 75 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da je predlog za izdajo začasne odredbe dopusten.

Utemeljenost

- 76 Člen 160(3) Poslovnika določa, da je treba v predlogih za izdajo začasne odredbe navesti „predmet spora, okoliščine, iz katerih izhaja nujnost, ter dejansk[e] in pravn[e] razlog[e], ki na prvi pogled izkazujejo utemeljenost predlagane začasne odredbe“.
- 77 Tako lahko sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, začasno odredbo izda, le če se ugotovi, da je njena izdaja na prvi pogled pravno in dejansko upravičena (*fumus boni juris*), in če je nujna, ker se mora sprejeti in mora učinkovati pred sprejetjem odločbe o glavni stvari zaradi preprečitve resne in nepopravljive škode za interese predlagatelja. Sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, po potrebi tudi pretehta zadevne interese. Ti pogoji so kumulativni, tako da je treba predlog za izdajo začasne odredbe zavrniti, če kateri od njih ni izpolnjen (sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 51 in navedena sodna praksa).

- 78 Preveriti je torej treba, ali so pogoji, omenjeni v prejšnji točki, izpolnjeni glede predlaganih začasnih odredb. V zvezi s tem je treba zaporedoma preučiti utemeljenost predlogov začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočke (a), (b), (d), (e) in (c), tega sklepa.

Začasne odredbe iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa

– Fumus boni juris

- 79 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen, kadar se za vsaj enega izmed razlogov, ki jih v utemeljitev tožbe v glavni stvari navaja stranka, ki predlaga izdajo začasnih odredb, na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen. To zlasti velja, kadar eden od navedenih razlogov razkriva obstoj kompleksnih pravnih vprašanj, katerih rešitev ni vnaprej jasna, in torej zasluži temeljito presojo, ki je ne opravi sodnik, pristojen za izdajo začasnih odredb, ampak mora biti predmet postopka v glavni stvari, ali kadar razprava med strankami pokaže na obstoj pomembnega pravnega nesoglasja, katerega rešitev ni očitna (sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 52 in navedena sodna praksa).
- 80 V obravnavanem primeru Komisija trdi, da se za četrti očitek tožbe v glavni stvari, povezan z nacionalnimi določbami, ki so predmet začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa, na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen, pri čemer se ta očitek konkretno navezuje na to, da Republika Poljska s tem, da je pristojnost za odločanje v zadevah v zvezi z izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike ali pomožne sodnike ali za odreditev njihovega pripora, zadevah s področja delovnega prava in prava socialne varnosti, ki se nanašajo na sodnike Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), ter zadevah v zvezi z upokojitvijo teh sodnikov podelila disciplinskemu senatu, katerega neodvisnost in nepristranskost nista zagotovljeni, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU.
- 81 V zvezi s tem se Komisija na eni strani opira na dejstvo, da imajo zadeve, za katere je na podlagi člena 27(1), točke 1a, 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču pristojen disciplinski senat, neposreden vpliv na status in pogoje opravljanja funkcij sodnikov, ter na drugi strani na presojo iz točk od 52 do 81 sklepa z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska (C-791/19 R, EU:C:2020:277), in elemente razlage, ki jih je Sodišče podalo v sodbi A. K., iz katerih naj bi izhajalo, da se za očitek v zvezi z neobstojem neodvisnosti in nepristranskosti disciplinskega senata na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen.
- 82 Da bi se preverilo, ali je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa, je treba poudariti, da mora na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, kot je bilo opozorjeno v točki 51 tega sklepa, vsaka država članica med drugim zagotoviti, da organi, ki kot „sodišča“ v smislu, ki ga opredeljuje pravo Unije, spadajo v njen sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, in ki lahko v tej vlogi odločajo o uporabi ali razlagi tega prava, izpolnjujejo zahteve po učinkovitem pravnem varstvu (sodba A. B., točka 112 in navedena sodna praksa).
- 83 Za zagotovitev tega varstva pa je ohranitev neodvisnosti navedenih organov bistvena, kot potrjuje člen 47, drugi odstavek, Listine, v katerem je med zahtevami, povezanimi s temeljno pravico do učinkovitega pravnega sredstva, naveden dostop do „neodvisnega“ sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 18. maja 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ in drugi, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, EU:C:2021:393, točka 194 in navedena sodna praksa).

- 84 Ta zahteva po neodvisnosti sodišč, ki je neločljivo povezana z nalogo sojenja, je del bistvene vsebine pravice do učinkovitega sodnega varstva in temeljne pravice do poštenega sojenja, ki ima temeljni pomen kot garant varstva vseh pravic, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, in ohranitve skupnih vrednot držav članic, ki so navedene v členu 2 PEU, zlasti vrednote pravne države. V skladu z načelom delitve oblasti, ki opredeljuje delovanje pravne države, mora biti med drugim zagotovljena neodvisnost sodišč od zakonodajne in izvršilne oblasti (sodba z dne 18. maja 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ in drugi, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, EU:C:2021:393, točka 195 in navedena sodna praksa).
- 85 V skladu z ustaljeno sodno prakso jamstva neodvisnosti in nepristranskosti, ki se zahtevajo na podlagi prava Unije, predpostavljajo, da obstajajo pravila, ki se nanašajo zlasti na sestavo zadevnega organa ter na imenovanje, trajanje funkcije in razloge za vzdržanje, izločitev in razrešitev njegovih članov, in na podlagi katerih je mogoče zavrnil vsak legitimen dvom pri pravnih subjektih o zavarovanosti zadevnega organa pred zunanjimi dejavniki in o njegovi nevtralnosti glede nasprotujočih si interesov (sodba z dne 20. aprila 2021, Republika, C-896/19, EU:C:2021:311, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 86 V zvezi s tem je pomembno, da sodniki niso izpostavljeni zunanjim posegom ali pritiskom, ki bi lahko ogrozili njihovo neodvisnost. Pravila, ki se uporabljajo za status sodnikov in opravljanje njihove sodniške funkcije, morajo zlasti omogočiti, da niso izključene zgolj vsakršni neposredni vplivi v obliki navodil, ampak tudi oblike bolj posrednega vplivanja, ki lahko usmerjajo odločitve zadevnih sodnikov, ter da se tako ovrže vtis, da ti sodniki niso neodvisni in nepristranski, kar bi lahko omajalo zaupanje, ki ga mora v demokratični družbi in v pravni državi pri pravnih subjektih zbujati pravosodje (sodba z dne 18. maja 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ in drugi, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, EU:C:2021:393, točka 197 in navedena sodna praksa).
- 87 V tem okviru je Sodišče presodilo, da zahteva po neodvisnosti sodnikov nalaga, da pravila, ki urejajo disciplinsko ureditev za osebe, ki opravljajo sodno funkcijo, vsebujejo potrebna jamstva za izognitev kakršni koli nevarnosti, da bo taka ureditev uporabljena kot sistem političnega nadzora nad vsebino sodnih odločb. Tako določitev pravil, s katerimi so zlasti opredeljena ravnanja, ki pomenijo disciplinske kršitve, in sankcije, ki se konkretno uporabljajo, ter s katerimi je določeno posredovanje neodvisnega organa v skladu s postopkom, v katerem so v celoti zagotovljene pravice iz členov 47 in 48 Listine, zlasti pravica do obrambe, in s katerimi je dana možnost sodnega izpodbijanja odločb disciplinskih organov, pomeni celoto bistvenih jamstev za ohranitev neodvisnosti sodne oblasti (sodba z dne 18. maja 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ in drugi, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, EU:C:2021:393, točka 198 in navedena sodna praksa).
- 88 Poleg tega, kadar država članica določi posebna pravila, ki urejajo kazenske postopke zoper sodnike, med drugim v zvezi z odvzemom njihove imunitete zaradi začetka kazenskega postopka, zahteva po neodvisnosti sodnikov nalaga, da so za odpravo vsakega legitimnega dvoma pravnih subjektov, kot je omenjen v točkah 85 in 86 tega sklepa, ta posebna pravila upravičena z objektivnimi in preverljivimi zahtevami po učinkovitem izvajanju sodne oblasti ter da, enako kot pravila o disciplinski odgovornosti teh sodnikov, določajo potrebna jamstva, ki zagotavljajo, da ne samega postopka za odvzem imunitete sodnikom ne kazenskega postopka ni mogoče uporabiti kot sistem političnega nadzora nad dejavnostjo navedenih sodnikov in da ta postopka v celoti zagotavljata pravice, določene v členih 47 in 48 Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 18. maja 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ in drugi, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, EU:C:2021:393, točka 213 in navedena sodna

praksa). To mora veljati še toliko bolj, kadar odločbe, s katerimi je dovoljen odvzem imunitete sodnikom zaradi začetka kazenskega postopka zoper njih, same privedejo do posledic v zvezi s statusom ali pogoji opravljanja sodniške funkcije zadevnih sodnikov.

- 89 Iz navedenega izhaja, da morajo države članice za zagotovitev, da nacionalna sodišča, ki spadajo v njihov sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, izpolnjujejo zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva in med katerimi je zahteva po neodvisnosti, ter torej za upoštevanje obveznosti, ki jih imajo na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, poskrbeti, da se v okviru ureditve v zvezi s statusom in pogoji opravljanja funkcij sodnikov teh sodišč, zlasti ureditve v zvezi z odvzemom imunitete, ki se uporablja za te sodnike, spoštuje načelo neodvisnosti sodnikov, in sicer tako, da zlasti zagotovijo, da odločbe, izdane v okviru te ureditve, sprejema oziroma nadzor nad njimi izvaja sodni organ, ki tudi sam lahko zadosti jamstvom, ki so del učinkovitega sodnega varstva (glej po analogiji sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 35).
- 90 V obravnavanem primeru pa je treba ugotoviti, prvič, da zadeve s področja delovnega prava in prava socialne varnosti, ki se nanašajo na sodnike Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), ter zadeve v zvezi z upokojitvijo teh sodnikov, za katere je na podlagi člena 27(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču pristojen disciplinski senat, ne le lahko vključujejo uporabo prava Unije, ampak se tudi navezujejo, kot je poudarila Komisija, na status in pogoje opravljanja funkcij teh sodnikov.
- 91 Drugič, kot je izpostavila Komisija, ne da bi ji Republika Poljska oporekala, odločbe, ki se nanašajo na odvzem imunitete sodnikom Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in splošnih sodišč zaradi začetka kazenskega postopka zoper njih, privedejo do njihovega suspenza za obdobje, ki je lahko nedoločeno, in do zmanjšanja njihove plače za od 25 do 50 % za isto obdobje. Zato se zadeve v zvezi z izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike in pomožne sodnike ali za odreditev njihovega pripora, za katere je na podlagi člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču pristojen disciplinski senat, navezujejo na status in pogoje opravljanja funkcij sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in splošnih sodišč.
- 92 Torej mora Republika Poljska v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 89 tega sklepa, da bi izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, zagotoviti, da je pristojnost za odločanje v zadevah iz člena 27(1), točke 1a, 2, in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču zaupana organu, ki izpolnjuje zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva in med katerimi je zahteva po neodvisnosti.
- 93 Tako se s četrtem očitkom tožbe v glavni stvari postavlja vprašanje, ali disciplinski senat izpolnjuje te zahteve.
- 94 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče v sodbi A. K. opredelilo obseg zahtev po neodvisnosti in nepristranskosti prav v okviru organa, kot je disciplinski senat.
- 95 Na eni strani je glede pogojev, v katerih so imenovani sodniki, ki zasedajo v disciplinskem senatu, Sodišče po navedbi, da jih imenuje predsednik Republike Poljske na predlog KRS, v točkah 137 in 138 sodbe A. K. – ob opiranju med drugim na točki 115 in 116 sodbe z dne 24. junija 2019, Komisija/Poljska (Neodvisnost vrhovnega sodišča) (C-619/18, EU:C:2019:531) – odločilo, da sodelovanje KRS v tem postopku imenovanja sicer lahko prispeva k objektivnosti navedenega postopka z omejitvijo manevrskega prostora, ki ga ima predsednik Republike Poljske pri izvajanju pristojnosti, ki mu je podeljena, vendar to velja le, če je KRS sam dovolj neodvisen od

zakonodajne in izvršilne veje oblasti ter od predsednika Republike Poljske. V zvezi s tem pa je Sodišče v točkah od 142 do 145 sodbe A. K. na podlagi informacij, ki jih je zagotovilo predložitveno sodišče, opredelilo elemente, ki lahko, če se obravnavajo skupaj, vodijo do dvoma o neodvisnosti organa, kot je KRS (glej tudi sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točki 68 in 69).

- 96 Na drugi strani, Sodišče je neodvisno od pogojev imenovanja sodnikov disciplinskega senata in od vloge, ki jo ima KRS v zvezi s tem, v točkah od 147 do 151 sodbe A. K. opredelilo druge elemente, ki se bolj neposredno nanašajo na disciplinski senat, in v točki 152 te sodbe ugotovilo, da vsak od njih sicer sam po sebi in obravnavan posamično ne more vzbuditi dvoma o neodvisnosti tega organa, da pa bi lahko bilo drugače zaradi njihove kombinacije, in to toliko bolj, če bi preučitev glede KRS razkrila, da ta ni neodvisen v razmerju do zakonodajne in izvršilne oblasti (glej tudi sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 71).
- 97 Ob upoštevanju elementov razlage, ki jih je Sodišče podalo v sodbi A. K. in sodbe z dne 5. decembra 2019, ki jo je izrekel senat za delovno pravo na podlagi sodbe A. K., pa na prvi pogled ne more biti izključeno, da disciplinski senat ne izpolnjuje zahteve po neodvisnosti sodnikov, ki izhaja iz člena 19(1), drugi pododstavek, PEU (glej v tem smislu sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 77).
- 98 Zato je treba – ne da bi se v tej fazi odločilo o utemeljenosti trditev, ki jih stranki navajata v okviru četrtega očitka tožbe v glavni stvari, za kar je pristojno le sodišče, ki odloča o glavni stvari – ugotoviti, da se ob upoštevanju elementov, ki jih je navedla Komisija, sodne prakse, navedene v točkah od 82 do 89 tega sklepa, in elementov razlage, zagotovljenih zlasti v sodbi A. K., za trditve, ki jih ta institucija podaja v okviru tega očitka, na prvi pogled zdi, da niso neutemeljene, v smislu sodne prakse, navedene v točki 79 istega sklepa.
- 99 Te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvami Republike Poljske.
- 100 Namreč, na prvem mestu, Republika Poljska trdi, da je treba glede na najnovejšo sodno prakso Sodišča, ki se nanaša na zahteve v zvezi s pravico do učinkovitega pravnega sredstva v smislu člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, in sicer sodno prakso, ki izhaja zlasti iz sodb z dne 9. julija 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535), in z dne 20. aprila 2021, Republika (C-896/19, EU:C:2021:311), sklepa podpredsednice Sodišča z dne 10. septembra 2020, Svet/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljen, EU:C:2020:705), in sklepa Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. oktobra 2020, Sharpston/Svet in Konferenca predstavnikov vlad držav članic (T-180/20, neobjavljen, EU:T:2020:473), četrti očitek tožbe v glavni stvari zavrniti. Iz te sodne prakse naj bi bilo razvidno, da obveznost držav članic, da zagotovijo neodvisnost sodne oblasti, ki izhaja iz te določbe Pogodbe DEU, ne nasprotuje postopkom imenovanja sodnikov s strani politikov, to je postopkom, v katere naj ne bi bili vključeni predstavniki sodnikov in ki naj ne bi bili predmet sodnega nadzora.
- 101 Vendar je bila v nasprotju s trditvami Republike Poljske, prvič, v sodbah z dne 9. julija 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535), in z dne 20. aprila 2021, Republika (C-896/19, EU:C:2021:311), samo uporabljena predhodna sodna praksa Sodišča, zlasti pravna načela, oblikovana v sodbi A. K. Drugič, v sklepu z dne 10. septembra 2020, Svet/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljen, EU:C:2020:705), je bilo zgolj ugotovljeno, da tožba, vložena zoper odločbo, ki so jo sprejeli predstavniki vlad držav članic, na prvi pogled očitno ni dopustna, saj je taka odločba, ker je ni sprejela institucija, organ, urad ali agencija Unije, izvzeta iz nadzora zakonitosti, ki ga Sodišče opravlja na podlagi člena 263 PDEU, ta ugotovitev pa je bila potrjena

s sklepom z dne 16. junija 2021, Sharpston/Svet in Konferenca predstavnikov vlad držav članic (C-684/20 P, neobjavljen, EU:C:2021:486), sprejetim na podlagi pritožbe zoper sklep Splošnega sodišča z dne 6. oktobra 2020, Sharpston/Svet in Konferenca predstavnikov vlad držav članic (T-180/20, neobjavljen, EU:T:2020:473).

- 102 Torej sodna praksa, navedena v točki 100 tega sklepa, ne more ovreči obstoja *fumus boni juris* v zvezi s četrtim očitkom tožbe v glavni stvari.
- 103 Na drugem mestu, Republika Poljska se sklicuje na neupoštevnost sodbe A. K. v zvezi z vprašanjem, ali se za četrti očitek tožbe v glavni stvari na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen, ker je bila ta sodba izrečena v posebnem dejanskem okviru.
- 104 Čeprav glede tega drži, da Sodišče v sodbi A. K. ni ugotovilo neskladnosti zadevne poljske zakonodaje s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU in da je predložitvenemu sodišču prepustilo skrb, da opravi presoje v zvezi s tem, je treba opozoriti, da je postopek predhodnega odločanja, uveden s členom 267 PDEU, postopek neposrednega sodelovanja med Sodiščem in sodišči držav članic. V okviru tega postopka, ki temelji na jasni ločitvi pristojnosti med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, je za presojo zadevnega dejanskega stanja pristojno nacionalno sodišče, ki mora ob upoštevanju posebnosti zadeve presoditi tako o potrebnosti predloga za sprejetje predhodne odločbe za izdajo svoje sodbe kot o upoštevnosti vprašanj, ki jih predloži Sodišču, medtem ko je Sodišče pristojno le, da se na podlagi dejstev, ki jih je navedlo nacionalno sodišče, izreče o razlagi ali veljavnosti akta Unije (sodbe z dne 25. oktobra 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, točka 27; z dne 30. maja 2018, Dell’Acqua, C-370/16, EU:C:2018:344, točka 31, in z dne 20. aprila 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, točka 28).
- 105 V tem okviru je treba nalogo Sodišča razlikovati glede na to, ali je pri njem vložen predlog za sprejetje predhodne odločbe ali pa tožba zaradi neizpolnitve obveznosti. Sodišče mora namreč v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti preveriti, ali je nacionalni ukrep ali praksa, ki jo Komisija ali druga država članica izpodbija, na splošno in ne da bi bilo potrebno, da obstaja s tem povezan spor pred nacionalnimi sodišči, v nasprotju s pravom Unije, medtem ko je v okviru postopka predhodnega odločanja naloga Sodišča pomagati predložitvenemu sodišču pri rešitvi konkretnega spora, ki poteka pred njim (sodbi z dne 26. marca 2020, Miasto Łowicz in Prokurator Generalny, C-558/18 in C-563/18, EU:C:2020:234, točka 47, in z dne 20. aprila 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 106 Opozoriti je treba tudi, da Sodišče v postopku predhodnega odločanja sicer ne presoja skladnosti določb nacionalnega prava s predpisi prava Unije, je pa pristojno, da predložitvenemu sodišču da vse ustrezne elemente razlage tega prava, ki mu lahko omogočijo, da presodi tako skladnost za izdajo sodbe v zadevi, o kateri odloča (sodbi z dne 26. januarja 2010, Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, točka 23, in z dne 20. aprila 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, točka 30).
- 107 Na podlagi te sodne prakse je Sodišče v točki 132 sodbe A. K. pojasnilo, da svojo presojo omejuje na določbe prava Unije, tako da podaja razlago tega prava, ki bo predložitvenemu sodišču – ki mora glede na elemente razlage, ki mu jih zagotavlja Sodišče, presoditi skladnost zadevne poljske zakonodaje s pravom Unije – koristila pri rešitvi spora, ki poteka pred njim (glej tudi sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 75).

- 108 Posebej glede teh elementov, ker se v bistvu nanašajo na pristojnosti disciplinskega senata, njegovo sestavo, pogoje in postopek za imenovanje njegovih članov ter na njegovo stopnjo avtonomije znotraj Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), je treba navesti, da njihova upoštevnost ne more biti omejena na dejanske okoliščine, podane v sodbi Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) z dne 5. decembra 2019 (sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 76).
- 109 Tako trditve Republike Poljske, s katero ta izpodbija vsakršno upoštevnost sodbe A. K. za presojo vprašanja, ali četrti očitke tožbe v glavni stvari na prvi pogled ni neutemeljen, ni mogoče sprejeti.
- 110 Na tretjem mestu, Republika Poljska navaja, da v drugih državah članicah obstajajo pravila, ki so podobna pravilom Republike Poljske v zvezi s postopkom za imenovanje sodnikov nacionalnih vrhovnih sodišč. V tem okviru Republika Poljska omenja, na eni strani, obstoječe ureditve v Češki republiki, Nemčiji, na Irskem, v Litvi, na Malti in v Avstriji, na podlagi katerih naj bi bila izbira teh sodnikov zaupana izključno ali pretežno osebam, ki izvajajo izvršilno ali zakonodajno oblast, ter, na drugi strani, obstoječe ureditve v Belgiji, na Danskem in v Franciji, na podlagi katerih naj bi predstavniki sodne oblasti sodelovali v postopku za imenovanje sodnikov najvišjih sodišč, vendar naj ne bi imeli odločilnega vpliva na izbiro teh sodnikov. Poleg tega Republika Poljska posebej glede postopka za imenovanje KRS omenja tudi špansko ureditev in se sklicuje na pogoje za imenovanje članov Consejo General del Poder Judicial (splošni sodni svet, Španija). Po mnenju Republike Poljske to, da Komisija ni prerekala teh nacionalnih ureditev, dokazuje, da očitke in institucije v zvezi z neobstojem neodvisnosti disciplinskega senata ni utemeljen.
- 111 Vendar je zvezi s tem za ta postopek dovolj poudariti, da se Republika Poljska ne more uspešno sklicevati na domnevni obstoj pravil, ki so podobna nacionalnim določbam, na katere se nanaša četrti očitke tožbe v glavni stvari, da bi dokazala, da pogoj v zvezi s *fumus boni juris* glede tega očitka ni izpolnjen (sklep z dne 17. decembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, točka 58).
- 112 Na četrtem in zadnjem mestu, Republika Poljska se sklicuje na značilnosti ureditve za imenovanje sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in značilnosti postopka za imenovanje članov KRS, to je organa, ki sodeluje pri imenovanju teh sodnikov, da bi dokazala, da ta ureditev izpolnjuje zahtevo po neodvisnosti navedenih sodnikov.
- 113 Ob upoštevanju zlasti elementov razlage, ki jih je Sodišče podalo v sodbi A. K., pa te trditve ne morejo omogočiti ugotovitve, da četrti očitke tožbe v glavni stvari na prvi pogled ni utemeljen.
- 114 Glede na zgornje preudarke je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa.

– *Nujnost*

- 115 Kot je bilo opozorjeno v točki 68 tega sklepa, je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča namen postopka za izdajo začasnih odredb zagotoviti polni učinek prihodnje dokončne odločbe, da se prepreči vrzel v sodnem varstvu, ki ga zagotavlja Sodišče. Za uresničitev tega cilja je treba nujnost presojati glede na potrebo po začasnih odločitvi, da se prepreči resna in nepopravljiva škoda za stranko, ki predlaga začasno varstvo. Ta stranka mora dokazati, da ne more počakati do izida postopka v zadevi v glavni stvari, ne da bi utrpela tovrstno škodo. Za dokaz obstoja resne in

nepopravljive škode ni treba zahtevati, da se nastanek škode dokaže z absolutno gotovostjo. Zadostuje, da jo je mogoče z dovolj veliko verjetnostjo predvideti (sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 82 in navedena sodna praksa).

- 116 Poleg tega mora sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, zgolj zaradi presoje nujnosti in ne da bi to pomenilo, da kakor koli zavzema stališče glede utemeljenosti očitkov, ki jih je predlagatelj začasne odredbe navedel v postopku v glavni stvari, domnevati, da lahko ta s temi očitki uspe. Resna in nepopravljiva škoda, katere verjetni nastanek je treba dokazati, je namreč škoda, ki bi glede na okoliščine primera nastala zaradi neizdaje predlagane začasne odredbe v primeru naknadne ugoditve tožbi v glavni stvari (sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 83 in navedena sodna praksa).
- 117 V obravnavanem primeru mora torej Sodišče zaradi presoje nujnosti domnevati, da je z nacionalnimi določbami, ki so predmet četrtega očitka tožbe v glavni stvari, pristojnost za odločanje v zadevah s področja delovnega prava in prava socialne varnosti, ki se nanašajo na sodnike Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), zadevah v zvezi z upokojitvijo teh sodnikov in zadevah v zvezi z izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike ali pomožne sodnike ali za odreditev njihovega pripora lahko podeljena organu, katerega neodvisnost morda ne bi bila zagotovljena, in da so te določbe tako lahko v nasprotju z obveznostjo, ki jo ima Republika Poljska na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, in sicer zagotoviti, da nacionalna sodišča, ki spadajo v njen sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, izpolnjujejo zahteve po učinkovitem sodnem varstvu.
- 118 Pri tej presoji je treba poleg tega upoštevati, da je disciplinski senat že začel svoje dejavnosti v okviru zadev iz člena 27(1), točke 1a, 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču.
- 119 Poleg tega je treba posebej glede zadev v zvezi s predlogi za izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike ali pomožne sodnike ali za odreditev njihovega pripora upoštevati tudi to – kot je poudarila Komisija, ne da bi ji Republika Poljska oporekala – prvič, da je bilo v obdobju od 14. februarja 2020, ko je začel veljati zakon o spremembah, do 15. marca 2021 disciplinskemu senatu predloženih več kot 40 predlogov, od katerih se eden nanaša na predsednika senata za delovno pravo, in da je bilo od 5. novembra 2020 obravnavanih že več kot 20 predlogov. Drugič, število predlogov, ki se nanašajo na sodnike Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), se je v tednih pred vložitvijo tožbe v glavni stvari povečalo, zlasti ko je Prokuratura Krajowa (državno tožilstvo, Poljska) 16. marca 2021 vložilo predloge za izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper tri sodnike kazenskega senata tega sodišča. Tretjič, disciplinski senat je izdal več kot 12 odločb, s katerimi je dovolil začetek kazenskih postopkov zoper sodnike in njihov suspenz ter zmanjšanje njihove plače za od 25 do 50 % za obdobje suspenza.
- 120 V tem okviru je treba preučiti, ali lahko, kot trdi Komisija, uporaba nacionalnih določb, ki so predmet četrtega očitka tožbe v glavni stvari, in ohranitev učinkov odločb, ki jih disciplinski senat izda na podlagi člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, povzročita resno in nepopravljivo škodo z vidika pravnega reda Unije.
- 121 Kot v zvezi s tem izhajajo iz sodne prakse, navedene v točkah 88 in 89 tega sklepa, lahko to, da je zaradi uporabe nacionalnih določb, ki so predmet četrtega očitka tožbe v glavni stvari, za obravnavanje zadev s področja delovnega prava in prava socialne varnosti, ki se nanašajo na sodnike Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), zadev v zvezi z upokojitvijo teh sodnikov in zadev v zvezi z izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike ali pomožne sodnike ali

za odreditev njihovega pripora, dokler ne bo razglašena dokončna sodba, pristojen organ, katerega neodvisnost morda ne bi bila zagotovljena, in sicer disciplinski senat, v tem obdobju ogrozi neodvisnost Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in splošnih sodišč.

- 122 Kot je poudarila Komisija in kot poleg tega izhaja iz sodne prakse Sodišča, lahko namreč že samo možnost, da bodo sodniki Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in splošnih sodišč izpostavljeni tveganju, da bi predloge, ki se nanašajo na odvzem imunitete tem sodnikom zaradi začetka kazenskega postopka zoper njih, obravnaval organ, katerega neodvisnost morda ne bi bila zagotovljena, vpliva na njihovo lastno neodvisnost, ob upoštevanju posledic, do katerih lahko privede odvzem imunitete za zadevne sodnike, to sta njihov suspenz za nedoločeno obdobje in zmanjšanje njihove plače za od 25 do 50 % prav tako za nedoločeno obdobje (glej po analogiji sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 90).
- 123 Poleg tega lahko že okoliščina, da je obravnavanje zadev, ki imajo vpliv na status in pogoje dela sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), kot so zadeve s področja delovnega prava in prava socialne varnosti ter zadeve v zvezi z upokojitvijo, zaupano organu, katerega neodvisnost morda ne bi bila zagotovljena, pri pravnih subjektih povzroči dvome o neodvisnosti teh sodnikov.
- 124 Iz sodne prakse Sodišča pa je razvidno, da lahko dejstvo, da zaradi uporabe nacionalne določbe, ki je predmet tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, neodvisnost Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) morda ne bo zagotovljena do razglasitve sodbe, s katero bo odločeno o tej tožbi, povzroči resno in nepopravljivo škodo za pravni red Unije in s tem za pravice, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, ter za vrednote iz člena 2 PEU, na katerih temelji Unija, zlasti za pravno državo (glej v tem smislu sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 92 in navedena sodna praksa).
- 125 Iz navedenega izhaja, da lahko, kot je navedla Komisija, uporaba nacionalnih določb, ki so predmet četrtega očitka tožbe v glavni stvari, ker je z njimi pristojnost za odločanje v zadevah s področja delovnega prava in prava socialne varnosti, ki se nanašajo na sodnike Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), zadevah v zvezi z upokojitvijo teh sodnikov in zadevah v zvezi z izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike ali pomožne sodnike poljskega sodnega sistema ali za odreditev njihovega pripora podeljena disciplinskemu senatu, katerega neodvisnost morda ne bi bila zagotovljena, povzroči resno in nepopravljivo škodo za pravni red Unije.
- 126 Nazadnje, če lahko že samo možnost, da bodo sodniki Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in splošnih sodišč izpostavljeni tveganju, da bi predloge, ki se nanašajo na odvzem imunitete tem sodnikom zaradi začetka kazenskega postopka zoper njih, obravnaval organ, katerega neodvisnost morda ne bi bila zagotovljena, kot je disciplinski senat, ogrozi neodvisnost navedenih sodnikov, lahko *a fortiori* dejstvo, da ta organ sprejema odločbe v zvezi z odvzemom imunitete sodnikom, katerih posledica sta suspenz in zmanjšanje plač zadevnih sodnikov, okrepi dvome v zvezi z zavarovanostjo sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in splošnih sodišč, ki niso bili predmet takih odločb, pred vsemi vplivi ali zunanji dejavniki, ki bi lahko usmerjali njihove odločitve, in privede do neobstoja vtisa neodvisnosti ali nepristranskosti teh sodnikov, kar bi lahko omajalo zaupanje, ki ga mora v demokratični družbi in v pravni državi pri pravnih subjektih zbuhati pravosodje.

- 127 Okoliščina, da zaradi ohranitve učinkov odločb disciplinskega senata, s katerimi je dovoljen začetek kazenskega postopka zoper sodnika, neodvisnost sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in splošnih sodišč, ki niso predmet teh odločb, morda ne bo zagotovljena do razglasitve dokončne sodbe, lahko torej povzroči resno in nepopravljivo škodo z vidika prava Unije, zlasti ker bodo za opravljanje sodniških funkcij v tem obdobju odgovorni samo ti sodniki.
- 128 Kot je poudarila Komisija, je tako tveganje mogoče preprečiti le tako, da se za sodnike, ki jih zadevajo te odločbe, v zvezi z njihovim statusom ter njihovimi pravicami in pogoji opravljanja njihovih funkcij zagotovi vzpostavitev stanja, ki je obstajalo pred sprejetjem navedenih odločb.
- 129 V teh okoliščinah je treba šteti, da je Komisija dokazala, da bi, če bi se izdaja začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa zavrnila, uporaba nacionalnih določb, ki so predmet četrtega očitka tožbe v glavni stvari, na eni strani in ohranitev učinkov odločb, s katerimi je dovoljen začetek kazenskega postopka zoper sodnike poljskega sodnega sistema, na drugi strani lahko povzročili resno in nepopravljivo škodo z vidika pravnega reda Unije.
- 130 Trditve, ki jih navaja Republika Poljska, da bi dokazala neobstoj nujnosti, ne morejo omajati te presoje.
- 131 Na prvem mestu, Republika Poljska trdi, da se je Komisija obotavljala z zaporednimi koraki za to, da bi se doseglo prenehanje neizpolnitve obveznosti, ki se zadržuje v okviru četrtega očitka tožbe, ker ima disciplinski senat pristojnost za odločanje v zadevah, kakršne so tiste iz člena 27(1), točke 1a, 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, od sprejetja zakona o vrhovnem sodišču, in ne od sprejetja zakona o spremembah.
- 132 Točki 2 in 3 člena 27(1) spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču sta bili namreč vsebovani že v zakonu o vrhovnem sodišču. Točka 1a pa naj bi zgolj razširjala pristojnosti disciplinskega senata za odločanje v zadevah v zvezi z izdajo dovoljenja za začetek kazenskega postopka zoper sodnike ali pomožne sodnike ali za odreditev njihovega pripora, ki izhajajo iz drugih določb zakona o vrhovnem sodišču, na prvostopenjski postopek v zadevah, ki se nanašajo na sodnike splošnih sodišč in pomožne sodnike.
- 133 Poleg tega naj bi, kar se tiče pristojnosti disciplinskega senata v zadevah iz člena 27(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, elementi razlage, ki jih je Sodišče podalo v sodbi A. K., omogočali odpravo vsakršnega tveganja za resno in nepopravljivo škodo zaradi uporabe te določbe. Če bi se namreč glede na te elemente razlage ugotovilo, da to, da disciplinski senat obravnava eno od teh zadev, ne omogoča zagotavljanja pravice do neodvisnega sodišča, naj bi določbe člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine omogočale, da se ne uporabijo določbe, s katerimi je pristojnost za odločanje v tej zadevi podeljena disciplinskemu senatu, in da se navedena zadeva odstopi drugemu sodišču, ki bi bilo pristojno ob neobstoju zadnjenevedenih določb.
- 134 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da je Komisija, kot je razvidno iz točk od 29 do 37 tega sklepa, prvi uradni opomin glede zakona o spremembah Republiki Poljski poslala 29. aprila 2020, to je štiri mesece po njegovem sprejetju, ki je sledilo zakonodajnemu postopku, ki je trajal samo osem dni. Vendar se glede na to, da z zakonom o spremembah ni bil spremenjen le zakon o vrhovnem sodišču, ampak tudi drugi zakoni, kot sta zakon o splošnih sodiščih in zakon o upravnih sodiščih, tako štirimesečno obdobje za preučitev vseh sprememb, uvedenih z zakonom o spremembah, in njihove skladnosti s pravom Unije ter za oceno njihovih učinkov ne more šteti za nerazumno. Poleg tega časovno zaporedje dopisov, ki so bili med Komisijo in

Republiko Poljsko izmenjani med tem uradnim opominom in vložitvijo tožbe v glavni stvari, ne razkriva nobene posebne pasivnosti te institucije glede korakov, narejenih za to, da bi se dosegla ugotovitev zatrjevane neizpolnitve obveznosti.

- 135 Dalje, glede pristojnosti, ki je disciplinskemu senatu podeljena s členom 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, poleg tega, da se ne izpodbija, da je bila ta določba na novo uvedena z zakonom o spremembah, Republika Poljska v pisnem stališču potrjuje podatke, ki jih je predložila Komisija, tako v zvezi s številom predlogov za odvzem imunitete sodnikom, ki so bili disciplinskemu senatu predloženi v obdobju od 14. februarja 2020 do 15. marca 2021, kot tudi s številom predlogov, ki jih je ta senat obravnaval od 5. novembra 2020, kot je bilo na te številke opozorjeno v točki 119 tega sklepa.
- 136 Republika Poljska sicer res izpodbija sklep, ki ga je Komisija izpeljala iz teh podatkov, in sicer, da so se dejavnosti disciplinskega senata na podlagi člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču v zadnjih mesecih pred vložitvijo tožbe v glavni stvari in tega predloga za izdajo začasnih odredb okrepile, kar po mnenju te institucije izkazuje obstoj nujnosti. Ta država članica namreč opozarja, da ko se z zakonom nekemu sodišču podeli pristojnost za odločanje o novi vrsti zadev, mora to sodišče najprej raziskati te zadeve, tako da je število odločb, izdanih na tem področju, na začetku nujno skromno. Navedena država članica iz tega sklepa, da ni mogoče razumno trditi, da je disciplinski senat okrepil svoje dejavnosti, zgolj na podlagi okoliščine, da je po sprejetju zakona o spremembah izdal več odločb v obdobju od 5. novembra 2020 do 15. marca 2021 kot v obdobju od 14. februarja 2020 do 5. novembra 2020.
- 137 Vendar Republika Poljska s to navedbo ne samo nasprotuje svoji trditvi, da disciplinski senat v zadevah, kakršne so tiste iz člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, odloča že več kot tri leta, ampak tudi dokazuje, da je bila dejavnost disciplinskega senata v zvezi s sprejemanjem odločb na podlagi te določbe v obdobju pred vložitvijo tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti obsežnejša kot v obdobju takoj po začetku veljavnosti zakona o spremembah.
- 138 Nazadnje, Republika Poljska se v dokaz neobstoja nujnosti ne more utemeljeno opirati niti na to, da je bil člen 27(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču vsebovan že v zakonu o vrhovnem sodišču, niti na to, da sodba A. K. omogoča zmanjšanje tveganja za nastanek resne in nepopravljive škode zaradi uporabe te določbe. Z zakonom o spremembah so bile namreč vpeljane nekatere določbe, ki jih Komisija v tožbi v glavni stvari prereka zlasti zato, ker naj bi nacionalnim sodiščem preprečevale uporabo načel, ki izhajajo iz te sodbe, in naj bi od začetka veljavnosti zakona o spremembah torej spodkopavale učinkovitost zadevne sodbe za navedene namene.
- 139 Na drugem mestu, Republika Poljska trdi, da izvajanje sodne oblasti ne more utrpeti nobene škode zaradi dejstva, da je bila sodniku, glede katerega obstajajo dokazi o storitvi kaznivega dejanja, odvzeta imuniteta in da je bil omogočen kazenski pregon tega sodnika. Tveganje za nastanek take škode naj bi bilo še toliko bolj neobstoječe, ker kazenski postopek po odločbi o odvzemu imunitete ne poteka pred disciplinskim, ampak pred kazenskim senatom.
- 140 Vendar je v zvezi s tem dovolj poudariti, da tveganje za nastanek resne in nepopravljive škode, kot izhaja iz presoje v točkah od 121 do 125 tega sklepa, ni posledica okoliščine, da so sodniki poljskega sodnega sistema lahko predmet odločbe o odvzemu imunitete zaradi začetka kazenskega postopka zoper njih, ampak je posledica dejstva, da take odločbe izdaja organ, katerega neodvisnost morda ne bi bila zagotovljena. Okoliščina, da kazenski postopek po odločbi o odvzemu imunitete ne poteka pred disciplinskim senatom, torej ne omogoča odprave takega tveganja.

141 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi z nujnostjo izkazan glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa.

– *Tehtanje interesov*

142 Očitno je, da lahko v večini postopkov za izdajo začasne odredbe tako odobritev kot zavrnitev predloga za odlog izvršitve v določeni meri povzroči določene dokončne učinke, in sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, ki mu je predložen predlog za odlog, ima pristojnost, da pretehta tveganja v zvezi z vsako mogočo rešitvijo. To konkretno pomeni zlasti preučitev, ali interes stranke, ki predlaga izdajo začasne odredbe, za odlog izvršitve nacionalnih določb prevlada nad interesom, ki ga pomeni takojšnja uporaba teh določb. V tem preizkusu je treba opredeliti, ali bi morebitna razveljavitev navedenih določb po tem, ko bi Sodišče ugodilo tožbi v glavni stvari, omogočila vrnitev položaja, ki bi ga povzročila njihova takojšnja izvršitev, v prejšnje stanje in, obratno, v kolikšnem obsegu bi odlog izvršitve navedenih določb lahko preprečeval cilje, zastavljene z navedenimi določbami, če bi bila tožba v glavni stvari zavrnjena (sklep z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, točka 104 in navedena sodna praksa).

143 V obravnavanem primeru Komisija trdi, da če bi Sodišče sprejelo četrti očitke tožbe v glavni stvari, potem ko bi zavrnilo izdajo začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa, bi to vplivalo na dobro delovanje pravnega reda Unije na sistemski ravni ter bi bila pravicam, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, in vrednotam pravne države iz člena 2 PEU povzročena nepopravljiva škoda, če pa bi Sodišče izdalo predlagane začasne odredbe in ta očitke nato zavrnilo, bi bili edini posledici tega na eni strani začasna prekinitev dejavnosti, ki so v pristojnosti disciplinskega senata na podlagi člena 27(1), točke 1a, 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, in na drugi strani neizvršitev odločb disciplinskega senata v zvezi z imuniteto sodnikov.

144 Republika Poljska pa, na prvem mestu, v zvezi z izdajo začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (a), tega sklepa navaja, prvič, da bi zadržanje uporabe člena 27(1), točka 1a, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču pomenilo kršitev ne le načela subsidiarnosti in temeljnih načel pravnega reda Unije, ampak tudi temeljnih načel demokratičnega sistema pravne države, varovanih z ustavo Republike Poljske, kar bi tej državi članici in njenemu prebivalstvu povzročilo resno in nepopravljivo škodo.

145 Vendar je v zvezi s tem dovolj poudariti, kot je bilo opozorjeno v točki 50 tega sklepa, da čeprav je organizacija pravosodja v državah članicah v njihovi pristojnosti, morajo države članice pri izvajanju te pristojnosti spoštovati obveznosti, ki zanje izhajajo iz prava Unije in zlasti iz člena 19(1), drugi pododstavek, PEU.

146 Drugič, Republika Poljska navaja, da bi zadržanje učinkov vseh odločb, s katerimi je dovoljen začetek kazenskega postopka zoper sodnike, privedlo do zastaranja dela storjenih kaznivih dejanj. Poleg tega naj bi bilo treba v primeru še nekončanih postopkov te ponovno začeti od začetka z vložitvijo novega obtožnega akta, kar naj bi prav tako privedlo do tega, da bi se lahko del storilcev kaznivih dejanj zaradi pretečenega časa izognil odgovornosti. Nazadnje, zadržanje učinkov vseh odločb, ki jih je izdal disciplinski senat, naj bi vodilo do izteka ukrepov, ki so jih sodišča morda odredila za zaščito žrtev kaznivih dejanj, kot je posilstvo ali nasilje v družini. Tako naj bi izdaja začasne odredbe, ki jo predlaga Komisija, škodila interesom žrtev kaznivih dejanj, ki so jih storili sodniki, na katere se nanašajo te odločbe.

- 147 Vendar je treba brez poseganja v utemeljenost trditve Republike Poljske, da bi lahko zadržanje učinkov odločb disciplinskega senata, ki se nanašajo na odvzem imunitete sodnikom, privedlo do zastaranja kaznivih dejanj, ki so jih ti storili, ugotoviti, da ta država članica ni navedla nobene informacije o številu odločb, pri katerih bi lahko zadržanje njihovih učinkov imelo tako posledico ob upoštevanju posebnih okoliščin, ki veljajo za te odločbe. Prav tako ta država članica ni predložila nobenega konkretnega elementa, ki bi dokazoval obstoj odločb, s katerimi je bila sodniku odvzeta imuniteta zaradi začetka kazenskega postopka zoper njega zaradi posilstva ali nasilja v družini in ki so pripeljale do sprejetja ukrepov za zaščito žrtev teh kaznivih dejanj. Republika Poljska torej ni dokazala obstoja tveganja za nastanek škode, na katero se sklicuje.
- 148 Tretjič, Republika Poljska trdi, da bi vrnitev sodnikov, ki so predmet kazenskih obtožb, k sodni dejavnosti na eni strani povzročila resnično tveganje za varnost izvajanja sodne oblasti, ker bi ti sodniki lahko izkoristili svojo vrnitev za dajanje prednosti svojim posamičnim interesom, in na drugi strani privedla do neobstoja vtisa neodvisnosti navedenih sodnikov, kar bi povzročilo nepopravljivo škodo za poljsko pravosodje in za to, kako ga posamezniki dojemajo. Težko naj bi se bilo namreč sklicevati na vtis neodvisnosti sodnika, če je ta predmet obtožb korupcije.
- 149 V zvezi s tem je treba na eni strani poudariti, da bi sodnik, ki bi izkoristil svojo vrnitev k sodni dejavnosti za to, da bi med opravljanjem svoje sodniške funkcije dajal prednost svojim posamičnim interesom, lahko bil predmet ukrepov, ki so določeni z nacionalnim pravom za odpravo takega ravnanja, vključno z – glede na okoliščine – kazenskimi ukrepi, če bi v tem zadnjem primeru neodvisen sodni organ, ki bi izpolnjeval zahteve iz sodbe A. K., izdal odločbo o odvzemu imunitete temu sodniku.
- 150 Na drugi strani, čeprav drži, da bi ob upoštevanju funkcije, ki jo morajo opravljati sodniki, vrnitev k sodni dejavnosti sodnika, obtoženega storitve kaznivih dejanj, ki že po naravi vključujejo dojemljivost za zunanje vplive, kot je kaznivo dejanje korupcije, lahko vzbudila dvome o neodvisnosti tega sodnika, to ne spremeni dejstva, da Republika Poljska ni predložila nobene informacije o tem, kolikšen je bil med vsemi odločbami o odvzemu imunitete, ki jih je disciplinski senat sprejel med začetkom veljavnosti zakona o spremembah 14. februarja 2020 in vložitvi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti 31. marca 2021, delež tistih, ki so bile sprejete zoper sodnike, obtožene storitve tovrstnih kaznivih dejanj, čeprav bi taka informacija omogočila presojo obstoja in obsega zatrjevanje škode.
- 151 Na drugem mestu, glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (b), tega sklepa Republika Poljska vztraja, da uporaba člena 27(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču ne bi povzročila nobene škode, ker bi bilo v skladu s sodbo A. K. mogoče v primeru resničnega tveganja za to, da bi bila neki stranki kršena pravica, zadeve iz te določbe odstopiti sodišču, ki bi zagotavljalo pravico do neodvisnega sodišča. Nasprotno pa naj bi bila, če bi bila uporaba navedene določbe zadržana, disciplinskemu senatu odvzeta možnost odločanja v zadevah, v okviru katerih se ne uveljavlja noben očitok v zvezi s tem, ali ta senat zagotavlja pravico do neodvisnega sodišča.
- 152 Vendar iz razlogov, navedenih v točki 138 tega sklepa, ni mogoče ugotoviti učinkovitosti sodbe A. K. kot dejavnika, ki omogoča odpravo tveganja za nastanek resne in nepopravljive škode za pravni red Unije zaradi uporabe člena 27(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču.
- 153 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se tehtanje zadevnih interesov nagiba v prid izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočki (a) in (b), tega sklepa.

Začasne odredbe iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa

– Fumus boni juris

- 154 Komisija trdi, da se za prvi očitke tožbe v glavni stvari, povezan z nacionalnimi določbami, ki so predmet začnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa, na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen, pri čemer se ta očitek konkretno navezuje na to, da Republika Poljska s tem, da vsem nacionalnim sodiščem prepoveduje, da preverijo izpolnjevanje zahtev Unije po neodvisnem in nepristranskem ter z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine z vidika sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice, ki se nanaša na člen 6(1) EKČP, ter na podlagi člena 267 PDEU in načela primarnosti prava Unije.
- 155 V zvezi s tem Komisija ob opiranju zlasti na pravna načela, ki izhajajo iz sodbe z dne 26. marca 2020, Preveritev Simpson/Svet in HG/Komisija (C-542/18 RX-II in C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232), še posebej iz točk od 55 do 57 in od 73 do 75 te sodbe – iz teh naj bi bilo razvidno, da je sodni nadzor zakonitosti imenovanja sodnikov in legitimnosti sodnih organov, predvsem glede nepravilnosti v postopku imenovanja na sodniško mesto, nujen za zagotovitev temeljne pravice pravnih subjektov do učinkovitega pravnega sredstva na področjih, ki jih ureja pravo Unije – trdi, da določbe, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, ker je z njimi poljskim sodiščem prepovedano opravljati tak nadzor, pomenijo kršitev člena 19(1) PEU v povezavi s členom 47 Listine.
- 156 Poleg tega naj bi prepoved opravljanja takega nadzora nacionalnim sodiščem preprečevala, da Sodišču na podlagi člena 267 PDEU postavljajo vprašanja za predhodno odločanje glede razlage zahtev Unije po neodvisnem in nepristranskem ter z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču.
- 157 Nazadnje, Komisija trdi, da dejstvo, da v skladu z ustavo Republike Poljske o domnevno sistemski naravi akta o imenovanju na sodniško mesto na Poljskem ni mogoče podvomiti, ne more upravičevati izključitve sodnega nadzora, katerega namen je preveriti izpolnjevanje zahteve prava Unije po neodvisnem, nepristranskem in z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču, da bi se zagotovila temeljna pravica do učinkovitega sodnega varstva na področjih, ki jih ureja pravo Unije. Komisija dodaja, da v primeru dokazane kršitve te temeljne pravice načelo učinkovitosti in načelo primarnosti, ki izhajata iz določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine, zahtevata – kadar je to potrebno, da se načelo pravne varnosti uravnoteži s spoštovanjem prava, ki se uporablja, in posebno vlogo, ki jo mora imeti sodna oblast v demokratični družbi – da se nacionalna pravila, vključno z ustavnimi, ne uporabijo, kot je razvidno iz točke 151 sodbe A. B.
- 158 Republika Poljska navaja, da nacionalne določbe, ki jih Komisija prereka v okviru prvega očitka tožbe v glavni stvari in s katerimi je prepovedano, da se v nasprotju z ustavnimi določbami podvomi o obstoju delovnega razmerja ali mandata sodnikov, nikakor ne nasprotujejo temu, da nacionalna sodišča preverjajo izpolnjevanje zahtev prava Unije po neodvisnem, nepristranskem in z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču v smislu določb člena 19(1) PEU v povezavi s členom 47 Listine, ker pravna prepoved v zvezi z dejanji, ki so nemogoča, ne bi imela pravne veljave.

- 159 Po mnenju Republike Poljske namreč pravica do neodvisnega, nepristranskega in z zakonom predhodno ustanovljenega sodišča, zagotovljena s členom 47 Listine, ne zajema pravice, da si posameznik prizadeva podvomiti o mandatu sodnika, ki je ali bi obravnaval zadevo, ki se nanaša na tega posameznika.
- 160 V zvezi s tem, da bi se preverilo, ali je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa, je treba, na prvem mestu, ob upoštevanju stališč Republike Poljske ugotoviti, da je z nacionalnimi določbami, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), splošnim sodiščem in upravnim sodiščem prepovedano preverjati pravilnost postopka za imenovanje sodnikov, ki zasedajo v sestavah sodišč, in glede na okoliščine ugotoviti nepravilnost takega postopka.
- 161 Iz navedb Republike Poljske, kot so predstavljene v točkah 158 in 159 tega sklepa, namreč izhaja, da ta država članica ne izpodbija dejstva, da je z navedenimi nacionalnimi določbami nacionalnim sodiščem prepovedano opraviti tako preverjanje, temveč prereka to, da je to prepoved, ki naj bi bila v skladu z poljskimi ustavnimi določbami, mogoče šteti za kršitev obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU glede zagotavljanja pravice do neodvisnega in nepristranskega ter z zakonom ustanovljenega sodišča.
- 162 Tako se s prvim očitkom tožbe v glavni stvari postavlja vprašanje, ali morajo države članice pri spoštovanju obveznosti, ki jo imajo na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine, in sicer poskrbeti, da nacionalna sodišča, ki spadajo v njihov sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, izpolnjujejo zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva in med katerimi je zahteva po neodvisnosti, zagotoviti, da lahko ta sodišča preverjajo pravilnost postopka za imenovanje sodnikov, ki zasedajo v sestavi sodišča.
- 163 V zvezi s tem je treba poudariti, kot je Sodišče že ugotovilo, da iz temeljne pravice do učinkovitega pravnega sredstva pred neodvisnim, nepristranskim in z zakonom predhodno ustanovljenim sodiščem, ki je zagotovljena s členom 47 Listine, izhaja, da mora imeti načeloma vsak pravni subjekt možnost sklicevati se na kršitev te pravice. Iz tega izhaja, da mora imeti sodišče Unije možnost preveriti, ali je nepravilnost v zadevnem postopku imenovanja lahko povzročila kršitev te temeljne pravice (sodba z dne 26. marca 2020, Preveritev Simpson/Svet in HG/Komisija (C-542/18 RX-II in C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, točka 55).
- 164 Jamstva za dostop do neodvisnega, nepristranskega in z zakonom predhodno ustanovljenega sodišča, zlasti tista, ki opredeljujejo pojem in sestavo tega sodišča, so temelj pravice do poštenega sojenja. To pomeni, da mora vsako sodišče preveriti, ali s svojo sestavo pomeni tako sodišče, če se v zvezi s tem pojavi resen dvom. Ta preveritev je potrebna za zaupanje, ki ga morajo sodišča demokratične družbe vzbujati pri pravnem subjektu. V tem smislu tak nadzor pomeni bistveno postopkovno zahtevo, katere spoštovanje spada pod javni red in ki jo je treba preveriti po uradni dolžnosti (sodba z dne 26. marca 2020, Preveritev Simpson/Svet in HG/Komisija (C-542/18 RX-II in C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, točka 57 in navedena sodna praksa).
- 165 Poleg tega je v skladu z ustaljeno sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice namen uvedbe izraza „z zakonom ustanovljeno“ v členu 6(1), prvi stavek, EKČP, ki mu ustreza člen 47, drugi odstavek, prvi stavek, Listine, prepričati, da bi bila organizacija sodnega sistema prepuščena prosti presoji izvršne oblasti, in zagotoviti, da je to področje urejeno z zakonom, ki ga je sprejela zakonodajna oblast, v skladu s pravili, ki urejajo izvajanje njene pristojnosti. Kot je pojasnilo Sodišče, ta izraz odraža zlasti načelo pravne države in se ne nanaša samo na pravno podlago obstoja sodišča, temveč tudi na sestavo sodišča v posamezni zadevi ter na vse druge določbe

nacionalnega prava, katerih neupoštevanje pomeni, da eden ali več sodnikov nepravilno sodeluje pri obravnavi zadeve, kar vključuje zlasti določbe glede neodvisnosti in nepristranskosti članov zadevnega sodišča (sodba z dne 26. marca 2020, Preveritev Simpson/Svet in HG/Komisija (C-542/18 RX-II in C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, točka 73 in navedena sodna praksa).

- 166 Evropsko sodišče za človekove pravice je prav tako poudarilo, da pravica do sojenja pred sodiščem, „ustanovljenim z zakonom“, v smislu člena 6(1) EKČP po svoji naravi zajema postopek imenovanja sodnikov (sodba z dne 26. marca 2020, Preveritev Simpson/Svet in HG/Komisija (C-542/18 RX-II in C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, točka 74 in navedena sodna praksa).
- 167 Tako nepravilnost, storjena pri imenovanju sodnikov v zadevnem sodnem sistemu, pomeni kršitev člena 47, drugi odstavek, prvi stavek, Listine, zlasti če je ta nepravilnost po naravi in teži taka, da ustvarja dejansko nevarnost, da lahko druge veje oblasti, zlasti izvršilna, izvajajo neupravičeno diskrecijsko pravico, ki ogroža celovitost rezultata, do katerega pripelje postopek imenovanja, in ki tako pri pravnih subjektih vzbudi upravičen dvom o neodvisnosti in nepristranskosti enega ali več zadevnih sodnikov, kar se zgodi, če so vprašljiva temeljna pravila, ki so sestavni del vzpostavitve in delovanja tega sodnega sistema (sodba z dne 26. marca 2020, Preveritev Simpson/Svet in HG/Komisija (C-542/18 RX-II in C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, točka 75).
- 168 Nazadnje, Sodišče je v točki 171 sodbe A. K. razsodilo, da pravo Unije nasprotuje temu, da bi lahko spori o uporabi tega prava spadali v izključno pristojnost organa, ki ni neodvisno in nepristransko sodišče v smislu člena 47 Listine. Sodišče je na podlagi tega sklenilo, da mora predložitveno sodišče ob upoštevanju vseh zagotovljenih elementov razlage ugotoviti, ali je tako pri organu, pristojnem za odločanje o sporih o glavni stvari, in sicer disciplinskem senatu, in da v takem primeru načelo primarnosti prava Unije predložitvenemu sodišču nalaga, da ne uporabi nacionalnih določb, s katerimi je pristojnost podeljena takemu organu.
- 169 Kot pa je bilo navedeno v točki 108 tega sklepa, se elementi razlage, ki jih je Sodišče zagotovilo predložitvenemu sodišču za presojo, ali disciplinski senat pomeni neodvisno in nepristransko sodišče v smislu prava Unije, med drugim nanašajo na pogoje in postopek za imenovanje članov tega sodišča.
- 170 Tako je očitno, da morajo države članice pri spoštovanju obveznosti, ki jih imajo na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, zagotoviti možnost sodnega nadzora nad tem, ali nacionalna sodišča, ki spadajo v njihov sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, in sodniki teh sodišč izpolnjujejo zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva, pri čemer ta nadzor med drugim zajema nadzor pravilnosti postopka za imenovanje sodnikov navedenih sodišč.
- 171 Torej na prvi pogled ne more biti izključeno, da se z nacionalnimi določbami, ki so predmet prvega očitka tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti, ker naj bi bilo z njimi nacionalnim sodiščem prepovedano preverjati pravilnost postopka za imenovanje sodnika ali legitimnost sodišča, krši obveznost, ki jo ima Republika Poljska na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in člena 47 Listine z vidika sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice, ki se nanaša na člen 6(1) EKČP, in sicer zagotoviti, da nacionalna sodišča, ki spadajo v njen sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, izpolnjujejo zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva.

- 172 Na drugem mestu, iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da mora vsako nacionalno sodišče, ki odloča v okviru svojih pristojnosti, kot organ države članice na podlagi načela sodelovanja, določenega v členu 4(3) PEU, v celoti uporabiti neposredno uporabljivo pravo Unije in zavarovati pravice, ki jih to podeljuje posameznikom, ne da bi pri tem smelo uporabiti katero koli morda nasprotujočo določbo nacionalnega prava, ne glede na to, ali je bila ta sprejeta pred ali po sprejetju norme prava Unije (sodbi z dne 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, točka 55 in navedena sodna praksa, in z dne 21. januarja 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, točka 31).
- 173 Iz tega izhaja, da je kakršna koli določba nacionalnega pravnega reda ali kakršna koli zakonodajna, upravna ali sodna praksa, zaradi katere bi se zmanjšala učinkovitost prava Unije, ker bi sodišču, pristojnem za uporabo tega prava, preprečila, da bi ob tej uporabi storilo vse potrebno, da ne bi uporabilo nacionalnih zakonodajnih določb, ki bi lahko pomenile oviro polni učinkovitosti norm prava Unije, ki se neposredno uporabljajo, neskladna z zahtevami, ki so neločljivo povezane s samo naravo prava Unije (sodbi z dne 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, točka 56 in navedena sodna praksa, in z dne 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality in Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, točka 36).
- 174 Zato nacionalna določba, ki nacionalnemu sodišču, ki odloča v okviru svoje pristojnosti, preprečuje, da bi uporabilo določbe člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine in da ne bi uporabilo katere koli nacionalne določbe, ki je v nasprotju s temi določbami, pomeni kršitev načela primarnosti prava Unije.
- 175 V teh okoliščinah na prvi pogled ne more biti izključeno, da se z nacionalnimi določbami, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, kršijo tudi obveznosti, ki jih ima ta država članica na podlagi načela primarnosti in ki izhajajo iz določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine.
- 176 Torej je treba – ne da bi se v tej fazi odločilo o utemeljenosti trditve, ki jih stranki navajata v okviru prvega očitka tožbe v glavni stvari, za kar je pristojno le sodišče, ki odloča o glavni stvari – ugotoviti, da se ob upoštevanju elementov, ki jih je navedla Komisija, in sodne prakse, navedene v točkah od 163 do 168, 172 in 173 tega sklepa, za trditve, ki jih ta institucija podaja v okviru tega očitka, na prvi pogled zdi, da niso neutemeljene, v smislu sodne prakse, navedene v točki 79 istega sklepa.
- 177 Zato je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa, ne da bi bilo treba na prvi pogled presoditi utemeljenost trditve, da se z nacionalnimi določbami, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, domnevno krši člen 267 PDEU, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 79 tega sklepa.

– *Nujnost*

- 178 V skladu s sodno prakso, omenjeno v točki 116 tega sklepa, mora Sodišče zaradi presoje nujnosti domnevati, da lahko nacionalne določbe, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, ker naj bi bilo z njimi sodnikom Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), splošnih sodišč in upravnih sodišč prepovedano preverjati pravilnost postopka za imenovanje sodnikov in glede na okoliščine ugotoviti nepravilnost takega postopka, pomenijo kršitev obveznosti, ki jo ima Republika Poljska na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine, in sicer zagotoviti, da nacionalna sodišča, ki spadajo v njen sistem pravnih sredstev na področjih, ki jih ureja pravo Unije, ustrezajo jamstvom, ki so del učinkovitega sodnega varstva. Prav tako je treba

domnevati, da lahko te nacionalne določbe nacionalnim sodiščem, ki odločajo v okviru svoje pristojnosti, preprečujejo, da bi uporabila določbe člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine in da ne bi uporabila nacionalnih določb, ki bi bile v nasprotju s temi določbami prava Unije, ter torej lahko pomenijo kršitev načela primarnosti prava Unije.

- 179 Navesti je treba, da lahko dejstvo, da bo zaradi uporabe nacionalnih določb, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, poljskim sodiščem do razglasitve dokončne sodbe lahko preprečeno preveriti, ali sodnik oziroma sodišče spoštuje jamstva, ki so del učinkovitega sodnega varstva, v tem obdobju ogrozi neodvisnost navedenih poljskih sodišč ter posledično – v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 124 tega sklepa – povzroči resno in nepopravljivo škodo za pravni red Unije in s tem za pravice, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, ter za vrednote iz člena 2 PEU, na katerih temelji Unija, zlasti za pravno državo.
- 180 Poleg tega je zaradi posebnosti pravnega okvira, v katerega se umeščajo te določbe, tveganje za nastanek take resne in nepopravljive škode še toliko bolj verjetno.
- 181 Spomniti je treba namreč, da je zakon o spremembah zadnji element v nizu zakonodajnih reform v zvezi z organizacijo poljske sodne oblasti, ki jih je Republika Poljska vpeljala od konca leta 2015. Reforma, izvedena v letu 2017, pa je bila močno prerekana ravno zaradi sistemskih pomanjkljivosti, ki naj bi jih vključevala v zvezi z neodvisnostjo poljskih sodišč, zlasti v zvezi s pogoji za imenovanje sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), in ta reforma je poleg tega privedla do več tožb zaradi neizpolnitve obveznosti in številnih predlogov za sprejetje predhodne odločbe, ki so bili vloženi pri Sodišču, pa tudi do tega, da je Komisija 20. decembra 2017 v skladu s členom 7(1) PEU sprejela predlog sklepa Sveta o ugotovitvi očitnega tveganja hujše kršitve načela pravne države v Republiki Poljski (COM(2017) 835 final).
- 182 V okoliščinah, v katerih se zaradi zakonodajnih reform, omenjenih v prejšnji točki, pojavljajo resni dvomi glede neodvisnosti poljskih sodišč, pa bi uporaba nacionalnih določb, ki naj bi nacionalnim sodiščem preprečevale preverjanje, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahteve po neodvisnosti sodnikov, nedvomno samo povečala obstoječe dvome o neodvisnosti teh sodišč, okrepila neobstoj vtisa neodvisnosti poljske sodne oblasti ter poslabšala izgubo zaupanja pravnih subjektov in drugih držav članic v sodni sistem Republike Poljske.
- 183 Republika Poljska trdi, da obveznost, ki jo imajo nacionalna sodišča, da spoštujejo načelo primarnosti prava Unije, učinkuje tako, da odpravlja vsakršno tveganje za nastanek resne in nepopravljive škode, ki bi izhajala iz uporabe nacionalnih določb, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari.
- 184 Vendar te trditve ni mogoče sprejeti, ker je treba, kot je bilo navedeno v točki 178 tega sklepa, zaradi presoje nujnosti domnevati, da lahko te določbe nacionalnim sodiščem preprečujejo, da bi uporabila določbe člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine in da ne bi uporabila nacionalnih določb, ki bi bile v nasprotju s temi določbami prava Unije, posledica tega pa bi bilo kršenje teh sodišč načela primarnosti prava Unije.
- 185 Poleg tega je treba upoštevati, da bi, če bi nacionalno sodišče spoštovalo obveznosti, ki jih ima na podlagi načela primarnosti prava Unije, to pomenilo, da bi kršilo zadevne nacionalne določbe, kar bi lahko bila disciplinska kršitev. V zvezi s tem je treba navesti, da je Republika Poljska v svojih stališčih glede začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa priznala, da bi

okolščina, da sodnik preizkusi pravilnost imenovanja sodnika, lahko pomenila kršitev, določeno v členu 107(1), točka 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih in členu 72(1), točka 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču.

- 186 Kot je poudarila Komisija, pa lahko že samo možnost, da bi bili nacionalni sodniki predmet disciplinskih postopkov, če bi ravnali v skladu z obveznostmi, ki jih imajo na podlagi načela primarnosti prava Unije, te sodnike odvrne od spoštovanja tega načela.
- 187 Nazadnje, Republika Poljska se v dokaz neobstoja nujnosti ne more utemeljeno opirati na obstoj sistema pravnih sredstev zoper odločbe, ki jih izdajo nacionalna sodišča, medtem ko ne navaja nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da je ta sistem oblikovan tako, da bi v okoliščinah, kot so opisane v točkah 181 in 182 tega sklepa, omogočal odpravo tveganja za nastanek resne in nepopravljive škode z vidika pravnega reda Unije, ki bi izhajala iz uporabe zadevnih nacionalnih določb.
- 188 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi z nujnostjo izkazan glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa.

– *Tehtanje interesov*

- 189 Komisija opozarja, da če bi Sodišče sprejelo prvi očitke tožbe v glavni stvari, potem ko bi zavrnilo izdajo začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa, bi bila pravnemu redu Unije in pravicam, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, povzročena resna in nepopravljiva škoda, če pa bi Sodišče izdalo navedeno odredbo in ta očitke nato zavrnilo, bi bila posledica tega samo zadržanje uporabe določb, ki so predmet navedenega očitka.
- 190 Republika Poljska trdi, da bi bilo zadržanje zadevnih nacionalnih določb v nasprotju s temeljnimi načeli, ki izhajajo zlasti iz ustave Republike Poljske, tako da tako zadržanje ne bi pomenilo, da bodo nacionalna sodišča lahko razreševala sodnike v drugih okoliščinah od tistih, ki so določene v členu 180 te ustave. Nazadnje, učinki takega zadržanja naj bi bili očitno škodljivi za interese pravosodja.
- 191 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se ob upoštevanju učinkov, povezanih z načelom primarnosti prava Unije, Republika Poljska ne more utemeljeno sklicevati niti na nasprotje med določbami nacionalnega prava, vključno z ustavnimi, in učinki, ki naj bi jih zajemala uporaba začasnih odredb, ki bi jo izdalo Sodišče, kot je zadržanje nacionalnih določb, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, niti na škodo za interese te države članice, ki naj bi zaradi tega nasprotja izhajali iz izvršitve take odredbe. Vsekakor taka škoda, če se šteje za dokazano, ne more prevladati nad splošnim interesom Unije glede dobrega delovanja njenega pravnega reda.
- 192 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se tehtanje zadevnih interesov nagiba v prid izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa.

Začasne odredbe iz točke 38, prva alineja, podtočka (e), tega sklepa

– *Fumus boni juris*

- 193 Komisija trdi, da se za drugi očitke tožbe v glavni stvari, povezan z nacionalnimi določbami, ki so predmet začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (e), tega sklepa, na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen, pri čemer se ta očitek navezuje zlasti na to, da Republika Poljska s tem, da v skladu s temi določbami izključno pristojnost za obravnavanje očitkov in pravnih vprašanj, ki se nanašajo na neobstoje neodvisnosti sodišča ali sodnika, podeljuje senatu za izredni nadzor in javne zadeve, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine ter na podlagi člena 267 PDEU in načela primarnosti prava Unije.
- 194 Komisija trdi, da v skladu z navedenimi nacionalnimi določbami nobeno nacionalno sodišče razen senata za izredni nadzor in javne zadeve ne more presojeti neodvisnosti sodnika ali sodišča v smislu določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine niti ne more Sodišču predložiti vprašanja za predhodno odločanje glede teh vidikov na podlagi člena 267 PDEU.
- 195 Komisija zlasti opozarja, da je iz sodbe A. K. razvidno, da je vsako nacionalno sodišče, ki se znajde v položaju, primerljivem s položajem predložitvenega sodišča v združenih zadevah, v katerih je bila izdana ta sodba, dolžno preveriti, ali je zadevno sodišče neodvisno, na podlagi elementov, naštetih v točki 171 navedene sodbe, in – če iz tega preverjanja izhaja, da ni neodvisno – v skladu z načelom primarnosti prava Unije ne uporabi nacionalnih določb, ki so v nasprotju s členom 19(1) PEU in členom 47 Listine.
- 196 Republika Poljska izpodbija možnost, da bi dodeljevanje vprašanj, ki se nanašajo na neodvisnost sodnika ali sodišča, določeni sestavi, in sicer senatu za izredni nadzor in javne zadeve, pomenilo kršitev člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in člena 47 Listine. V zvezi s tem ta država članica pojasnjuje, da je razlog za tako dodeljevanje potreba po zagotovitvi specializiranosti za ta temeljna vprašanja ustavne narave in po odpravi tveganj za razhajanja v sodni praksi v zadevah, povezanih z neodvisnostjo sodstva.
- 197 Da bi se preverilo, ali je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (e), tega sklepa, je treba, na prvem mestu, poudariti – kot je razvidno iz trditev strank – da se z drugim očitkom postavlja predvsem vprašanje, ali člen 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine omogoča, da se obravnavanje vprašanj v zvezi z neodvisnostjo sodnikov pridržuje specializiranemu sodišču, in, če je odgovor pritrdilen, kateri pogoji morajo biti izpolnjeni, da se zagotovi pravica pravnih subjektov do učinkovitega sodnega varstva. Gre za kompleksno pravno vprašanje, katerega rešitev ni vnaprej jasna in ki torej zasluži temeljito presojo, ki je ne opravi sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe.
- 198 Na drugem mestu, ugotoviti je treba – kot je navedla Komisija, ne da bi ji Republika Poljska oporekala – da je v skladu z nacionalnimi določbami, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, prvič, samo senat za izredni nadzor in javne zadeve pristojen za odločanje o pravnih vprašanjih, ki se nanašajo na neodvisnost sodnika ali sodišča, tako da morajo nacionalna sodišča temu senatu predložiti vsako tovrstno vprašanje, ki se postavlja v okviru zadev, o katerih odločajo. Drugič, presoje tega senata glede neodvisnosti sodnika ali sodišča so za nacionalna sodišča zavezujoče. Tretjič, navedeni senat je edini pristojen za odločanje o pravnih sredstvih,

s katerimi se želi doseči ugotovitev nezakonnosti pravnomočnih sodb Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), splošnih sodišč in upravnih sodišč, v primeru, v katerem je zatrjevana nezakonitost povezana s statusom osebe, ki je odločala, kot sodnika.

- 199 Ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah od 163 do 168 tega sklepa, pa na prvi pogled ne more biti izključeno, da nacionalne določbe, ki so predmet prvega očitka tožbe v glavni stvari, ker senatom Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), ki niso senat za izredni nadzor in javne zadeve, splošnim sodiščem in upravnim sodiščem preprečujejo preverjanje, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahteve po neodvisnosti sodnikov, pomenijo kršitev obveznosti, ki jo ima Republika Poljska na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine, in sicer zagotoviti, da nacionalna sodišča, ki spadajo v njen sistem pravnih sredstev na področjih prava Unije, izpolnjujejo zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva.
- 200 Na tretjem mestu, kot je bilo opozorjeno že v točki 173 tega sklepa, je kakršna koli določba nacionalnega pravnega reda ali kakršna koli zakonodajna, upravna ali sodna praksa, zaradi katere bi se zmanjšala učinkovitost prava Unije, ker bi sodišču, pristojnem za uporabo tega prava, preprečila, da bi ob tej uporabi storilo vse potrebno, da ne bi uporabilo nacionalnih zakonodajnih določb, ki bi lahko pomenile oviro polni učinkovitosti norm prava Unije, ki se neposredno uporabljajo, neskladna z zahtevami, ki so neločljivo povezane s samo naravo prava Unije (sodba z dne 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, točka 56 in navedena sodna praksa).
- 201 Sodišče je pojasnilo, da bi šlo za to predvsem, če bi bila v primeru protislovja med določbo prava Unije in poznejšim nacionalnim zakonom rešitev tega nasprotja pridržana organu – ki ne bi bil pristojno sodišče, ki mora zagotoviti uporabo prava Unije – ki ima lastno diskrecijsko pravico, čeprav bi bila polna učinkovitost prava Unije ovirana zgolj začasno (sodba z dne 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, točka 57 in navedena sodna praksa).
- 202 Nazadnje, Sodišče je pojasnilo tudi, da če se izkaže, da presoje nacionalnega sodišča niso v skladu s pravom Unije, pravo Unije nalaga, da drugo nacionalno sodišče, ki ga v skladu z notranjim pravom brezpogojno zavezuje razlaga prava Unije, ki jo je podalo prvo sodišče, na podlagi svoje pristojnosti ne uporabi pravila notranjega prava, s katerim se od njega zahteva, da ravna v skladu z razlago prava Unije, ki jo je podalo prvo sodišče, in da bi bilo tako zlasti takrat, kadar nacionalno sodišče zaradi takega pravila notranjega prava, ki velja zanj, v zadevah, ki so mu bile predložene, ne bi moglo ustrezno upoštevati dejstva, da iz sodbe Sodišča izhaja, da je določba nacionalnega prava v nasprotju s pravom Unije, in zagotoviti, da bi bila primarnost prava Unije ustrezno zagotovljena, in sicer tako, da bi sprejelo vse ukrepe, ki so za to potrebni (sklep z dne 7. junija 2018, Filippi in drugi, C-589/16, EU:C:2018:417, točki 35 in 36 ter navedena sodna praksa).
- 203 Torej z vidika sodne prakse, navedene v točkah od 200 do 202 tega sklepa, na prvi pogled prav tako ne more biti izključeno, da se z nacionalnimi določbami, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, kršijo obveznosti, ki jih ima ta država članica na podlagi načela primarnosti in izhajajo iz določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine.
- 204 Zato je treba ugotoviti – ne da bi se v tej fazi odločilo o utemeljenosti trditev, ki jih stranki navajata v okviru drugega očitka tožbe v glavni stvari, za kar je pristojno le sodišče, ki odloča o glavni stvari – da se ob upoštevanju elementov, ki jih je navedla Komisija, in sodne prakse, navedene

v točkah od 163 do 168 in od 200 do 202 tega sklepa, za trditve, ki jih ta institucija podaja v okviru tega očitka, na prvi pogled zdi, da niso neutemeljene, v smislu sodne prakse, navedene v točki 79 istega sklepa.

205 Posledično je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (e), tega sklepa, ne da bi bilo treba na prvi pogled presoditi utemeljenost trditve, da se z nacionalnimi določbami, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, krši člen 267 PDEU, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 79 tega sklepa.

– *Nujnost*

206 V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 116 tega sklepa, mora Sodišče zaradi presoje nujnosti domnevati, da lahko nacionalne določbe, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, ker izključno pristojnost za odločanje o vprašanih, ki se nanašajo na neodvisnost sodnika ali sodišča, podeljujejo senatu za izredni nadzor in javne zadeve ter ker torej sodnikom Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), splošnih sodišč in upravnih sodišč preprečujejo preverjanje, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahtevo po neodvisnosti sodnikov, pomenijo kršitev obveznosti, ki jih ima Republika Poljska na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine, in sicer zagotoviti, da sodišča izpolnjujejo zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva. Prav tako je treba domnevati, da lahko navedene nacionalne določbe nacionalnim sodiščem, ki odločajo v okviru svoje pristojnosti, preprečujejo, da bi uporabila člen 19(1), drugi pododstavek, PDEU v povezavi s členom 47 Listine in da ne bi uporabila nacionalnih določb, ki bi bile v nasprotju s temi določbami prava Unije, ter torej lahko pomenijo kršitev načela primarnosti prava Unije.

207 Navesti je treba, da lahko dejstvo, da je zaradi uporabe nacionalnih določb, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, nacionalnim sodiščem, razen senatu za izredni nadzor in javne zadeve, do razglasitve dokončne sodbe preprečeno odločati o vprašanih, ki se nanašajo na neodvisnost sodnika ali sodišča, in torej preveriti, ali ta sodnik oziroma to sodišče izpolnjuje zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva, v tem obdobju ogrozi neodvisnost poljskih sodišč ter posledično – v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 124 tega sklepa – povzroči resno in nepopravljivo škodo za pravni red Unije in s tem za pravice, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, ter za vrednote iz člena 2 PEU, na katerih temelji Unija, zlasti za pravno državo.

208 Poleg tega je zaradi posebnosti pravnega okvira, v katerega se umeščajo te določbe, kot je opisan v točkah 181 in 182 tega sklepa, tveganje za nastanek take resne in nepopravljive škode še toliko bolj verjetno.

209 Republika Poljska izpodbija obstoj tveganja za nastanek take škode, ker bo do razglasitve dokončne sodbe očitke, ki se nanašajo na neodvisnost sodnika ali sodišča, obravnaval senat za izredni nadzor in javne zadeve, katerega neodvisnost naj ne bi vzbujala nobenega dvoma.

210 Vendar je treba upoštevati, da je bil senat za izredni nadzor in javne zadeve, enako kot disciplinski senat, na eni strani ustanovljen z zakonom o vrhovnem sodišču in da so, kot je razvidno iz stališč Republike Poljske, člani tega senata imenovani po postopku, v katerega je – enako kot velja za člane disciplinskega senata – vključen KRS. Ob upoštevanju elementov razlage, ki so navedeni v sodbi A. K., pa ni mogoče trditi, kot počne ta država članica, da neodvisnost senata za izredni nadzor in javne zadeve ne vzbuja nobenega dvoma.

- 211 Na drugi strani je treba poudariti, da v skladu s členom 26(3) spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču senat za izredni nadzor in javne zadeve ne obravnava predlogov, ki se nanašajo na ugotavljanje ali presojo zakonitosti imenovanja sodnika ali njegove legitimnosti za opravljanje sodniške funkcije.
- 212 Iz tega izhaja, da bi uporaba nacionalnih določb, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, pomenila, da do razglasitve dokončne sodbe teh vprašanj ne bi moglo obravnavati nobeno nacionalno sodišče, to pa bi lahko, kot je bilo ugotovljeno v okviru preučitve začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa, povzročilo resno in nepopravljivo škodo za pravni red Unije in za pravice pravnih subjektov do učinkovitega pravnega sredstva.
- 213 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi z nujnostjo izkazan glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (e), tega sklepa.

– *Tehtanje interesov*

- 214 Komisija opozarja, da če bi Sodišče sprejelo drugi očitek tožbe v glavni stvari, potem ko bi zavrnilo izdajo začasne odredbe iz točke 38, prva alineja, podtočka (e), tega sklepa, bi bila pravnemu redu Unije in pravicam, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, povzročena resna in nepopravljiva škoda, če pa bi Sodišče izdalo navedeno odredbo in ta očitek nato zavrnilo, bi bila posledica tega samo zadržanje uporabe določb člena 26, (2) in od (4) do (6), ter člena 82, od (2) do (5), spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču.
- 215 Republika Poljska pa trdi, da na eni strani zadržanje nacionalnih določb, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, ne bi pomenilo, da bodo nacionalna sodišča lahko obravnavala vprašanja, ki se s temi določbami pridržujejo senatu za izredni nadzor in javne zadeve, tako da tako zadržanje ne bi moglo prispevati k cilju, ki se uresničuje z njim. Na drugi strani naj bi navedeno zadržanje posegalo v pravico do z zakonom predhodno ustanovljenega sodišča in v načelo pravne varnosti, ker naj nobena nacionalna določba ne bi urejala stvarne pristojnosti za odločanje o pravnih vprašanjih, ki se z navedenimi določbami pridržujejo senatu za izredni nadzor in javne zadeve.
- 216 V zvezi s tem je treba opozoriti, da izvršitev začasne odredbe, ki se nanaša na zadržanje uporabe nacionalne določbe, vključuje obveznost, da zadevna država članica zagotovi vzpostavitev stanja prava pred začetkom veljavnosti te določbe, s čimer mora ta država članica torej do izreka dokončne sodbe uporabljati določbe, ki so bile razveljavljene, nadomeščene ali spremenjene z določbo, katere uporabo je treba zadržati (glej v tem smislu sklep z dne 17. decembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, točki 95 in 107).
- 217 Tako kršitve pravice do z zakonom predhodno ustanovljenega sodišča in načela pravne varnosti, do katere bi po mnenju Republike Poljske prišlo, če bi bile nacionalne določbe, ki so predmet drugega očitka tožbe v glavni stvari, do razglasitve dokončne sodbe zadržane, ni mogoče ugotoviti.
- 218 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se tehtanje zadevnih interesov nagiba v prid izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (e), tega sklepa.

Začasne odredbe iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa

– Fumus boni juris

- 219 Komisija trdi, da se za tretji očitke tožbe v glavni stvari, povezan z nacionalnimi določbami, ki so predmet začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa, na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen, pri čemer se ta očitke konkretno navezuje na to, da Republika Poljska s tem, da je sprejela in ohranja v veljavi člen 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih ter člen 72(1), točke od 1 do 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, ki omogočata, da se preverjanje izpolnjevanja zahtev Unije po neodvisnem in nepristranskem ter z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču opredeli kot disciplinska kršitev, ni izpolnila obveznosti, ki jo ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine in na podlagi člena 267 PDEU, in sicer zagotoviti neodvisnost sodne oblasti in pravico do sodnega varstva.
- 220 Na prvem mestu, Komisija navaja, da so sestavni elementi disciplinskih kršitev iz člena 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih ter člena 72(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, in sicer „dejanj[a] ali opustit[ve], ki lahko onemogočijo ali resno ogrozijo delovanje pravosodnega organa“, ali „dejanj[a], s katerimi se podvomi o obstoju delovnega razmerja sodnika [ali] učinkovitosti imenovanja sodnika“, tako nenatančni, da lahko te kršitve zajemajo primer, v katerem bi nacionalni sodnik preveril, ali sodišče izpolnjuje zahteve po neodvisnosti sodnikov v smislu člena 19(1) PEU v povezavi s členom 47 Listine. Natančneje, če bi sodnik ugotovil, da njegova ali druga sestava sodišča ne izpolnjuje zahteve po neodvisnem, nepristranskem in z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču v smislu določb prava Unije zaradi nepravilnosti, storjene pri imenovanju sodnika, ki zaseda v navedeni sestavi, naj bi se to lahko opredelilo kot „dejanje, s katerim se podvomi o obstoju delovnega razmerja sodnika ali učinkovitosti imenovanja sodnika“. O tem naj bi pričalo dejstvo, da se je 5. avgusta 2020 iz tega razloga začel disciplinski postopek zoper sodnika Sąd Apelacyjny Szczecin (višje sodišče v Szczecinu, Poljska) na podlagi člena 107(1), točka 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih.
- 221 Tako Komisija ob opiranju zlasti na pravna načela, navedena v točki 32 sodbe z dne 27. februarja 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117), ter točkah 55, 57, 70 in 71 sodbe z dne 26. marca 2020, Preveritev Simpson/Svet in HG/Komisija (C-542/18 RX-II in C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232), trdi, da so nacionalne določbe, ki so predmet tretjega očitka tožbe v glavni stvari, v nasprotju s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine.
- 222 Poleg tega naj bi se disciplinske kršitve iz teh določb navezovala na vsebino sodnih odločb, kar naj bi bilo v nasprotju s točko 67 sodbe z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti v pravosodnem sistemu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 223 Na drugem mestu, Komisija trdi, da disciplinska kršitev iz člena 72(1), točka 1, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču temelji na nenatančnem pojmu, to je „očitno kršenje pravnih pravil“, ta pojem pa lahko napotuje tako na vsebino sodnih odločb kot na kršenje nacionalnih določb, s katerimi je prepovedan sodni nadzor nad tem, ali sodišče izpolnjuje zahteve po neodvisnosti sodnikov v smislu prava Unije.

- 224 Republika Poljska trdi, da disciplinska odgovornost, ki bremeni sodnike na podlagi člena 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih ter člena 72(1), točke od 1 do 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, ne vključuje odgovornosti iz naslova vsebine sodnih odločb, tako da te odgovornosti ni mogoče šteti za dejavnik pritiska na sodnike ali poseganja v njihove sodne dejavnosti.
- 225 Natančneje, na prvem mestu, glede kršitve, ki jo predstavlja občutno oteževanje ali celo onemogočanje izvajanja sodne oblasti, na katero se nanašata člen 107(1), točka 2, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih in člen 72(1), točka 2, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, Republika Poljska izpodbija možnost, da bi bilo izpolnjevanje obveznosti sodišča, opisanih v sodbi A. K., zajeto s tako kršitvijo, ker je na eni strani očitno, da sodba Sodišča ne more vključevati določb, katerih izvajanje bi občutno oteževalo izvajanje sodne oblasti, in ker na drugi strani ta sodba ni bila odločba, ki bi glede na njeno vsebino ogrožala delovanje pravosodja. Poleg tega Republika Poljska ugotavlja, da ima taka kršitev zelo pomembno vlogo v nacionalnih pravnih redih in da je določena v ustavnih pravilih drugih držav članic v zvezi s sodno oblastjo. Še posebej naj bi navdih za določbe, ki jih Komisija prereka, prihajal iz francoskega prava, o tem pravu pa naj Komisija ne bi podvomila.
- 226 Na drugem mestu, glede kršitve, ki jo predstavlja dvom o obstoju delovnega razmerja sodnika in učinkovitosti imenovanja sodnika, na katero se nanašata člen 107(1), točka 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih in člen 72(1), točka 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, Republika Poljska znova navaja trditve, predstavljene v točkah 158 in 159 tega sklepa v okviru preučitve začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (d), tega sklepa. Natančneje, Republika Poljska, ki ne izpodbija navedb Komisije v zvezi z obstojem disciplinskega postopka, začete zoper sodnika Sąd Apelacyjny Szczecin (višje sodišče v Szczecinu), vseeno poudarja, da bi z vidika ustavnega modela za imenovanje sodnikov na Poljskem prepoved presojanja zakonitosti imenovanja sodnika pomenila natančnejšo pojasnitev vsebine pravnega pravila, s katerim je disciplinska kršitev opredeljena, ter bi bila popolnoma upravičena in primerna.
- 227 Na tretjem in zadnjem mestu, glede kršitve, ki jo predstavlja očitno kršenje pravnih pravil, na katero se nanaša člen 72(1), točka 1, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, Republika Poljska trdi, da te kršitve nikakor ni mogoče enačiti z disciplinsko odgovornostjo zaradi vsebine sodbe ali iz naslova običajnih napak, ki jih sodnik lahko stori pri odločanju. Kot naj bi kazala sodna praksa Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), naj bi se navedena kršitev navezovala na izjemne primere kršenja pravnih pravil, in sicer primere, v katerih bi bilo to kršenje očitno in bi upravičevalo obsodbo kršitelja.
- 228 Da bi se preverilo, ali je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa, je treba na prvem mestu spomniti, da gre – kot je razvidno iz točk 171 in 199 tega sklepa – pri nacionalnih določbah, ki učinkujejo tako, da nacionalnim sodiščem, ki morajo razlagati in uporabljati pravo Unije, preprečujejo preverjanje, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva, in zlasti, ali je postopek za imenovanje sodnika ali sodišča pravilen, za določbe, ki so na prvi pogled v nasprotju s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine.
- 229 Ugotoviti je torej treba, da so nacionalne določbe, iz katerih bi izhajalo, da so nacionalni sodniki lahko predmet disciplinskih postopkov zato, ker so opravili tako preverjanje, prav tako na prvi pogled v nasprotju s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU in členom 47 Listine.

- 230 Na drugem mestu, spomniti je treba, kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 87 tega sklepa, da zahteva po neodvisnosti in nepristranskosti, ki izhaja zlasti iz člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, nalaga, da se je treba izogibati kakršni koli nevarnosti, da bo disciplinska ureditev uporabljena proti osebam, ki opravljajo sodno funkcijo, kot sistem političnega nadzora nad vsebino sodnih odločb.
- 231 V ta namen je zlasti bistveno, da se določijo pravila, ki jasno in natančno opredeljujejo ravnanja, za katera se lahko uveljavlja disciplinska odgovornost sodnikov, da bi se zagotovila neodvisnost, ki je neločljivo povezana z njihovimi nalogami, in preprečila njihova izpostavljenost tveganju, da bi se njihova disciplinska odgovornost uveljavljala zgolj zaradi njihove odločitve (glej po analogiji sodbo z dne 18. maja 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ in drugi, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, EU:C:2021:393, točka 234).
- 232 V obravnavanem primeru je že na začetku očitno, da imata, kot je navedla Komisija, člen 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih ter člen 72(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču tako abstraktno in nenatančno besedilo, da na prvi pogled ne more biti izključeno, da se lahko disciplinska odgovornost sodnika uveljavlja zgolj zato, ker je preveril, ali sodnik oziroma sestava sodišča izpolnjuje zahteve po neodvisnosti sodnikov, in zlasti ugotovil nepravilnost postopka za imenovanje sodnika.
- 233 Enako velja glede člena 72(1), točka 1, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču. Zaradi abstraktnosti in nenatančnosti izraza „očitno kršenje pravnih pravil“ namreč na prvi pogled ni mogoče izključiti možnosti, da bi se odgovornost sodnika uveljavljala zaradi domnevno „napačne“ vsebine njegovih odločitev ali njegovega neupoštevanja nacionalnih določb, ki nacionalnim sodiščem preprečujejo preverjanje, ali sodnik oziroma sestava sodišča izpolnjuje zahteve po neodvisnosti sodnikov.
- 234 Tako glede na besedilo nacionalnih določb, ki so predmet tretjega očitka tožbe v glavni stvari, na prvi pogled ne more biti izključeno, da te določbe ne samo nacionalnim sodiščem preprečujejo preverjanje, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva, ampak tudi omogočajo uporabo disciplinske ureditve kot sistema političnega nadzora nad vsebino sodnih odločb, in da so torej v nasprotju s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine.
- 235 Ta presoja velja še toliko bolj za člen 107(1), točka 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih in člen 72(1), točka 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, ker bi lahko, kot je razvidno iz trditev strank, ki so navedene v točkah 220 in 226 tega sklepa, ugotovitev nepravilnosti imenovanja sodnika pomenila kršitev, na katero se nanašajo te določbe.
- 236 Poleg tega dejstvo, da nadzor nad odločbami, ki so izdane v okviru disciplinskih postopkov, začeti proti sodnikom, opravlja organ, in sicer disciplinski senat, za katerega na prvi pogled ne more biti izključeno, da ni neodvisen, kot je bilo ugotovljeno v točki 97 tega sklepa, pomaga podkrepiti presojo iz točke 234 tega sklepa. Enako velja za dejstvo, ki ga je izpostavila Komisija, da je bil zakon o spremembah, s katerim so bile uvedene disciplinske kršitve, določene z zadevnimi nacionalnimi določbami, sprejet en mesec po tem, ko je Sodišče izreklo sodbo A. K. in predložitvenemu sodišču zagotovilo elemente presoje glede neodvisnosti tega senata, na podlagi katerih so lahko nacionalna sodišča presodila neodvisnost sodnika ali sodišča, pristojnega za izdajo odločb v zadevah, o katerih so odločala.

- 237 Poleg tega je glede sodne prakse Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), ki jo Republika Poljska navaja v zvezi s sestavnimi elementi kršitve „očitno kršenje pravnih pravil“, določene v členu 72(1) spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, dovolj ugotoviti, da je bila ta sodna praksa oblikovana, preden je bil leta 2017 ustanovljen disciplinski senat in *a fortiori* preden so bile leta 2019 z zakonom o spremembah sprejete nacionalne določbe, ki so predmet zlasti prvih dveh očitkov tožbe v glavni stvari. Zato navedena sodna praksa ne more omajati presoje iz točke 234 tega sklepa.
- 238 Nazadnje, kot je bilo poudarjeno v točki 111 tega sklepa, se Republika Poljska ne more uspešno sklicevati na domnevni obstoj pravil, podobnih tem določbam, v drugih državah članicah, da bi dokazala, da pogoj v zvezi s *fumus boni juris* v obravnavanem primeru ni izpolnjen.
- 239 Torej je treba – ne da bi se v tej fazi odločilo o utemeljenosti trditev, ki jih stranki navajata v okviru tretjega očitka tožbe v glavni stvari, za kar je pristojno le sodišče, ki odloča o glavni stvari – ugotoviti, da se ob upoštevanju elementov, ki jih je navedla Komisija, in sodne prakse, navedene v točkah od 163 do 168 ter 230 in 231 tega sklepa, za trditve, ki jih ta institucija podaja v okviru tega očitka, na prvi pogled zdi, da niso neutemeljene, v smislu sodne prakse, navedene v točki 79 istega sklepa.
- 240 Zato je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi s *fumus boni juris* izpolnjen glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa.

– *Nujnost*

- 241 V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 116 tega sklepa, mora Sodišče zaradi presoje nujnosti domnevati, da lahko nacionalne določbe, ki so predmet tretjega očitka tožbe v glavni stvari, na eni strani nacionalnim sodiščem preprečujejo preverjanje, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva, in na drugi strani omogočajo uporabo disciplinske ureditve kot sistema političnega nadzora nad vsebino sodnih odločb, ter da so torej v nasprotju s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine.
- 242 Kot je navedla Komisija, okoliščina, da je zaradi uporabe nacionalnih določb, ki so predmet tretjega očitka tožbe v glavni stvari, na eni strani nacionalnim sodiščem do razglasitve dokončne sodbe lahko preprečeno preverjati, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva, in se na drugi strani disciplinska ureditev do razglasitve navedene sodbe lahko uporablja kot sistem političnega nadzora nad vsebino sodnih odločb, lahko v tem obdobju ogrozi neodvisnost poljskih sodišč ter posledično – v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 124 tega sklepa – povzroči resno in nepopravljivo škodo za pravni red Unije in s tem za pravice, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, ter za vrednote iz člena 2 PEU, na katerih temelji Unija, zlasti za pravno državo.
- 243 Republika Poljska izpodbija obstoj nujnosti in se sklicuje na to, da so bile po sklepu z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska (C-791/19 R, EU:C:2020:277), dejavnosti disciplinskega senata glede disciplinskih zadev v zvezi s sodniki prekinjene. Po navedbah te države članice zaradi take prekinitve, ki bo ohranjena do razglasitve sodbe o glavni stvari v zadevi C-791/19, disciplinski senat na splošno ne uporablja določb, ki jih prereka Komisija, tako da njihovo zadržanje ni nujno, ker ne bi imelo učinka preprečevanja kakršne koli škode.

- 244 V zvezi s tem, čeprav drži, da prekinitev dejavnosti disciplinskega senata lahko zmanjša tveganje za nastanek resne in nepopravljive škode zaradi uporabe zadevnih nacionalnih določb, pa taka prekinitev ne omogoča odprave takega tveganja.
- 245 Kot je poudarila Komisija, lahko namreč že samo možnost, da bi bili poljski sodniki glede na okoliščine predmet disciplinskih postopkov, ker bi preverili, ali sodnik oziroma sodišče izpolnjuje zahteve, ki so del učinkovitega sodnega varstva, vpliva na njihovo neodvisnost, ne glede na to, pred katerim sodnim organom poteka disciplinski postopek.
- 246 Poleg tega lahko že samo obstoj nacionalnih določb, ki bi omogočale, da se disciplinska ureditev uporablja kot sistem političnega nadzora nad vsebino sodnih odločb, pri pravnih subjektih in drugih državah članicah vzbudi dvome o neodvisnosti nacionalnih sodišč, to pa lahko povzroči resno in nepopravljivo škodo.
- 247 Nazadnje, Republika Poljska zlasti glede člena 72(1), točka 1, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču navaja, da je predlog za zadržanje te določbe prepozen in povsem nerazumljiv. V tem okviru ta država članica navaja, prvič, da Komisija ni navedla nobene utemeljitve za zadržanje uporabe določbe, ki se navezuje na zelo dolgo ustavno tradicijo na Poljskem, in drugič, da dejstvo, da je Komisija v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti v zadevi C-791/19 prerekala podobno določbo iz člena 107 zakona o splošnih sodiščih, ne da bi predlagala zadržanje njene uporabe, kaže, da ta institucija v resnici ni zaznala nobenega tveganja za škodo zaradi uporabe člena 72(1), točka 1, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču.
- 248 Vendar je, prvič, Komisija v nasprotju s trditvami Republike Poljske pojasnila razloge, iz katerih meni, da je treba zadržati uporabo vseh določb, ki so predmet tretjega očitka tožbe v glavni stvari. Drugič, kot je bilo navedeno v točkah 138 in 237 tega sklepa, je bilo z zakonom o spremembah uvedenih več določb – kot so tiste, ki so predmet prvih dveh očitkov tožbe v glavni stvari – ki imajo lahko vpliv, kar se tiče obsega kršitve iz člena 72(1), točka 1, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču, in ki zato pri presoji obstoja nujnosti pomenijo nove elemente v primerjavi s tistimi, ki so obstajali pred sprejetjem navedenega zakona o spremembah.
- 249 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba ugotoviti, da je pogoj v zvezi z nujnostjo izkazan glede izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa.

– *Tehtanje interesov*

- 250 Komisija opozarja, da če bi Sodišče sprejelo tretji očitek tožbe v glavni stvari, potem ko bi zavrnilo izdajo začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa, bi bila pravnemu redu Unije in pravicam, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, zlasti njihovi temeljni pravici do učinkovitega pravnega sredstva pred neodvisnim in nepristranskim ter z zakonom predhodno ustanovljenim sodiščem, povzročena resna in nepopravljiva škoda.
- 251 Če pa bi, nasprotno, Sodišče izdalo navedeno odredbo in ta očitek nato zavrnilo, naj bi bili posledici tega samo zadržanje člena 107(1), točki 2 in 3, spremenjenega zakona o splošnih sodiščih ter člena 72(1), točke od 1 do 3, spremenjenega zakona o vrhovnem sodišču ter torej začasna nemožnost, da se kot kršitev na podlagi teh določb opredeli to, da je sodnik v okviru svoje sodne dejavnosti preveril izpolnjevanje zahtev prava Unije po neodvisnosti in nepristranskosti z zakonom predhodno ustanovljenega sodišča v smislu določb člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 47 Listine.

- 252 Republika Poljska zlasti trdi, da bi neuporaba nacionalnih določb, ki so predmet tretjega očitka tožbe v glavni stvari, do razglasitve dokončne sodbe privedla do tega, da bi se v tem celotnem obdobju nedopustna ravnanja, zaradi katerih bi se nedvomno morala uveljavljati disciplinska odgovornost njihovih storilcev, nasprotno, dopuščala. Tako naj bi sodniki Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) med drugim lahko antedatirali sodne akte, skrivali dokumente, ki so pomembni za reševanje zadev, izrekli kazni, ki jih ne določajo zakoni, in spreminjali odločbe na načine, ki niso predvideni s postopki, ali celo izdajali odločbe, ki niso predvidene s temi postopki. Zadržanje uporabe zadevnih nacionalnih odločb naj bi zato povzročilo škodo interesom Republike Poljske.
- 253 Vendar je v zvezi s tem dovolj spomniti, kot je razvidno iz točke 216 tega sklepa, da bo zadržanje uporabe nacionalnih določb, ki so predmet tretjega očitka tožbe v glavni stvari, vključevalo obveznost, da Republika Poljska do razglasitve dokončne sodbe uporablja določbe, ki so bile razveljavljene, nadomeščene ali spremenjene z nacionalnimi določbami, ki so predmet tega očitka. Izdajačasne odredbe iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa tako ne more povzročiti škode, na katero se sklicuje ta država članica.
- 254 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se tehtanje zadevnih interesov nagiba v prid izdaje začasnih odredb iz točke 38, prva alineja, podtočka (c), tega sklepa.
- 255 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba predlogu Komisije za izdajo začasnih odredb iz točke 1 tega sklepa ugoditi.

Iz teh razlogov je podpredsednica Sodišča sklenila:

1. Republika Poljska takoj in do razglasitve sodbe, s katero bo končan postopek v zadevi C-204/21,
 - (a) zadrži, na eni strani, uporabo določb člena 27(1), točka 1a, ustava o Sądzie Najwyższym (zakon o vrhovnem sodišču) z dne 8. decembra 2017, kakor je bil spremenjen z ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zakon o spremembah zakona o organizaciji splošnih sodišč, zakona o vrhovnem sodišču in nekaterih drugih zakonov) z dne 20. decembra 2019, in drugih določb, na podlagi katerih je Izba Dyscyplinarna (disciplinski senat) Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) pristojen, da na prvi in drugi stopnji odloča o predlogih za izdajo dovoljenja, da se začne kazenski postopek zoper sodnike ali pomožne sodnike, da se jih pripre, jim odvzame prostost ali se jih privede pred sodišče, in, na drugi strani, učinke odločb, ki jih je disciplinski senat že sprejel na podlagi tega člena in s katerimi je dovoljen začetek kazenskega postopka zoper sodnika ali odvzem prostosti temu sodniku, ter se vzdrži odstopanja zadev, na katere se nanaša navedeni člen, sodišču, ki ne izpolnjuje zahtev po neodvisnosti, ki so bile med drugim opredeljene v sodbi z dne 19. novembra 2019, A. K. in drugi (Neodvisnost disciplinskega senata vrhovnega sodišča) (C-585/18, C-624/18 in C-625/18, EU:C:2019:982);
 - (b) zadrži uporabo določb člena 27(1), točki 2 in 3, zakona o vrhovnem sodišču, kakor je bil spremenjen, na podlagi katerih je Izba Dyscyplinarna (disciplinski senat) Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) pristojen za odločanje o zadevah v zvezi s statusom in opravljanjem funkcije sodnika Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), zlasti o zadevah s področja delovnega prava in prava socialne varnosti in o zadevah v zvezi z upokojitvijo teh sodnikov, ter se vzdrži odstopanja teh zadev sodišču, ki ne

izpolnjuje zahteve po neodvisnosti, ki so bile med drugim opredeljene v sodbi z dne 19. novembra 2019, A. K. in drugi (Neodvisnost disciplinskega senata vrhovnega sodišča) (C-585/18, C-624/18 in C-625/18, EU:C:2019:982);

- (c) zadrži uporabo določb člena 107(1), točki 2 in 3, ustava – Prawo o ustroju sądów powszechnych (zakon o organizaciji splošnih sodišč) z dne 27. julija 2001, kakor je bil spremenjen z zakonom o spremembah zakona o organizaciji splošnih sodišč, zakona o vrhovnem sodišču in nekaterih drugih zakonov, ter člena 72(1), točke od 1 do 3, zakona o vrhovnem sodišču, kakor je bil spremenjen, ki omogočajo uveljavljanje disciplinske odgovornosti sodnikov, ker so preučili izpolnjevanje zahtev po neodvisnosti in nepristranskosti z zakonom predhodno ustanovljenega sodišča v smislu določb člena 19(1) PEU v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah;
- (d) zadrži uporabo določb člena 42a(1) in (2) ter člena 55(4) zakona o splošnih sodiščih, kakor je bil spremenjen, člena 26(3) ter člena 29(2) in (3) zakona o vrhovnem sodišču, kakor je bil spremenjen, člena 5(1a) in (1b) ustava – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (zakon o organizaciji upravnih sodišč) z dne 25. julija 2002, kakor je bil spremenjen z zakonom o spremembah zakona o organizaciji splošnih sodišč, zakona o vrhovnem sodišču in nekaterih drugih zakonov, ter člena 8 zakona o spremembah zakona o organizaciji splošnih sodišč, zakona o vrhovnem sodišču in nekaterih drugih zakonov, ker je z njimi nacionalnim sodiščem prepovedano, da preverijo izpolnjevanje zahtev Evropske unije po neodvisnem in nepristranskem ter z zakonom predhodno ustanovljenem sodišču v smislu določb člena 19(1) PEU v povezavi s členom 47 Listine o temeljnih pravicah;
- (e) zadrži uporabo določb člena 26, (2) in od (4) do (6), in člena 82, od (2) do (5), zakona o vrhovnem sodišču, kakor je bil spremenjen, ter člena 10 zakona o spremembah zakona o organizaciji splošnih sodišč, zakona o vrhovnem sodišču in nekaterih drugih zakonov, ki določajo izključno pristojnost Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (senat za izredni nadzor in javne zadeve) Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) za obravnavanje očitkov o neobstoju neodvisnosti sodnika ali sodišča, ter
- (f) Evropsko komisijo najpozneje en mesec po vročitvi sklepa Sodišča o izdaji predlaganih začasnih odredb obvesti o vseh ukrepih, ki jih bo sprejela za popolno uskladitev s tem sklepom.

2. Odločitev o stroških se pridrži.

Podpisi